BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ şi EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE”/ an XIII, nr. 88 - 89, nov. - dec. , 2004; 16 pag.

MESAJ PENTRU ANUL 2004

Sperăm că cei ce citesc rândurile noastre vor înţelege de unde venim, pe ce drum mergem şi unde dorim să ajungem.

Sperăm că fiecare dintre d-voastră a înţeles că în acest an trebuie să alegem pe cei cărora le vom încredinţa viitorul nostru şi al copiilor noştri, bunăstarea fiecăruia şi, mai ales, soarta ROMÂNIEI.

Şi mai sperăm că v-aţi dat seama că în cei 15 ani care au trecut de la începutul ieşirii din coşmarul comunist, nici unul dintre aleşii noştri nu a reuşit să împlinească speranţele alegătorilor, în numele cărora noi le-am dat votul.

Dezamăgirea este atât de mare încât o parte dintre cei cu drept de vot nu ştiu pe cine să mai aleagă şi, mai grav, nici nu vor să se prezinte la urne. Cauza: absenţa de la conducere a acelei elite caracterizată prin curăţenie sufletească, capacitate de muncă şi creaţie, vitejie, viaţă proprie aspră dedicată exclusiv binelui Patriei şi cetăţenilor ei, luptă permanentă cu greutăţile ivite în calea Neamului.

Ceea ce simţim cu toţii sunt relele care bântuie Ţara şi pentru a căror înlăturare, ne spune Eminescu, „nu se cere dialectică şi oratorie ci MUNCĂ, ECHITATE ŞI ADEVĂR!”

Unde minciuna domneşte, unde necinstea şi aşa - zisa corupţie care sfârşeşte întotdeauna cu jaf din banul obştesc şi unde toate acestea domnesc, nu poate fi vorba de muncă creatoare şi rezultatul general este sărăcia, ruşinea în faţa lumii şi batjocura la adresa celor sfinte.

Nu este om care să aibă ochi şi să nu vadă că ţara aceasta bogată a ajuns o ruină. Şi pe deasupra acestor ruine întinse cât ţine pământul românesc, o ceată de mişei, o ceată de tâlhari fură fără ruşine şi-au ridicat palate, şi-au dat salarii de zeci de milioane de lei lunar spre suferinţa şi pălmuirea întregului popor. Nu se poate imagina un tablou mai revoltător, mai dureros şi mai obraznic.

De aceea, dat fiind că VOTUL rămâne singura noastră posibilitate de a ne face auziţi şi dat fiind că numai prin prezenţa noastră la urne şi o chibzuită alegere am putea impune prezenţa unor oameni destoinici şi cinstiţi la conducerea ţării, avem datoria să ne prezentăm la urne. Vom putea astfel elimina prin votul nostru pe toţi cei care în ultimii 15 ani şi-au dovedit nepriceperea, necinstea, imoralitatea sau toate la un loc, indiferent de partidele politice din care fac parte sau prin care s-au plimbat.

Prezentul mesaj este şi o chemare la UNITATE pentru toţi cetăţenii cinstiţi ai ROMÂNIEI. Cu cât voturile noastre vor fi mai numeroase, cu atât efectul va fi şi el mai bun. Dar să nu uităm că elementul decisiv al victoriei oamenilor cinstiţi din România – şi de oriunde – este Credinţa lucrativă, este unitatea noastră şi chemarea prin rugăciune permanentă către bunul Dumnezeu să ne ajute la fiecare pas al nostru spre împlinirea voii Lui.

Constantin IULIAN

COMUNICAT:

„Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie BUNA VESTIRE”, informează, prin prezentul comunicat, că intenţionează să organizeze pe data de sâmbătă, 11/12. 2004, orele 12^{30}, o Adunare Generală Extraordinară pentru alegerea noii conduceri (în urma decesului vice-preşedintelui Vasile Roşu). În caz de neîntrunire a cvorumului necesar, Adunarea Generală Extraordinară se amână la odată ce se va anunţa, în timp util, prin afişare la sediul Fundaţiei. Adunarea Generală se va desfăşura în str. Veseliei nr. 21, sect. 5, Bucureşti (tramvai 11, autobuz 232, staţia „Viilor”).

Preşedinte,
Doru MIHAIL

Articolele numărului 88 – 89 / 2004:

*** „Cea mai puternică femei de pe planetă” (Samuel, Trotzki, Mădălin et co jr.): pag. 3 ;**

*** Ce câştigă românul... (Costică Zdrobiş): pag. 5;**

*** Ignoranţa (Doru MIHAIL): pag. 9, 11;**

*** Toamna se veştejesc trandafirii (BUNAVESTIRE) : pag. 10, 15.**

(urmare din nr. 84-85)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XII. Pedepse şi recompense

II. RECOMPENSELE

După cum acţiunea rea sau eronată primeşte o pedeapsă, fapta meritorie trebuie să obţină o recompensă. Este adevărat că, în conformitate cu principiile stabilite, legionarul nu luptă pentru a colecţiona recompense. Contribuţia sa şi sacrificiile sale sunt destinate unui scop mai înalt: transformarea societăţii actuale fără cea mai mică ambiţie de a obţine ceva în schimb. Una dintre caracteristicile fundamentale ale legionarului este pe drept cuvânt dezinteresul.

Recompensa nu vine numai ca o mulţumire. Ea este şi o recunoaştere a calităţilor consimţite şi un stimulent pentru luptătorul angajat. El are nevoie de aceasta, pentru a simţi că eforturile sale n-au fost zadarnice, cât şi pentru a-i întreţine elanul combativ. Pe de altă parte, recompensele constituie un exemplu permanent pentru cei care nu le-au primit încă; ele stimulează voinţa.

În cazul Legiunii, ele sunt mult mai necesare încât faptele excepţionale sunt mult mai numeroase. Legionarul trăieşte mereu într-o atmosferă de tensiune, în care atinge uşor fără oprire limitele suferinţei, ale fricii, ale renunţării, ale eroismului. Acestea sunt cauze suficiente care plasează individul dincolo de comun. Unii chiar ating sublimul, graţie puterii de înţelegere conştientă a sacrificiului total.

Luptătorii devotaţi merită să fie premiaţi într-un fel oarecare, cu atât mai mult deoarece făcând-o înlesnim stabilirea unor categorii de calificative printre grupele legionare. Cei decoraţi cu „Crucea Albă" sau cu „Crucea Verde" sunt grupele de elită pe care se sprijină şeful suprem în momente grele.

Recompensa legionară este totdeauna de ordin spiritual. Ea aduce, printre altele, celui care o primeşte, satisfacţia suplimentară de a deveni obiectul de admiraţie şi de respect al camarazilor săi.

Care sunt motivele recompenselor?

Aceste motive sunt numeroase şi variază după circumstanţele politice, situaţia personală a legionarului, felul constrângerii folosite de autorităţi, gradul de suferinţă sau de sacrificiu acceptat de combatant. În general, o recompensă este acordată din cauza unei atitudini, a unui act, a unei decizii, a unei iniţiative etc. , care au probat calităţile legionarului, caracteristicile omului nou.

Putem cita câteva argumente fără să dorim a fi exhaustivi:

- Activităţi legionare excepţionale, din punct de vedere al organizării, al programului, al prozelitismului, al iniţiativelor etc. Poate fi opera unui singur om sau unui grup, în mod special a unui cuib. Aceste activităţi trebuie să poarte pecetea preceptelor legionare, adică, să urmeze linia moralei şi a demnităţii. Nu le luăm în consideraţie pe acelea în care se folosesc mijloace imorale sau condamnabile, chiar dacă această activitate pare profitabilă pentru Mişcare;

- Sacrificii de toate nuanţele, acceptate şi suportate în numele Legiunii sau din cauza calităţii de legionar. .Aceste sacrificii pot fi: pierdere de serviciu, pierdere de timp şi de bani, calomnii, critici, insulte etc. Legionarul, prin educaţia sa, dispreţuieşte aceste atacuri îndreptate împotriva lui şi le suportă cu răbdare. Nu este uşor, dar este un mijloc de a-şi arăta superioritatea asupra celorlalţi şi încrederea în lupta legionară;

- Prezenţa activă, prelungită în câmpul muncii. Toţi legionarii sunt ţinuţi să petreacă câteva zile într-un câmp de muncă; ei îşi completează acolo educaţia. Există totuşi legionari sau cuiburi întregi care, renunţând, pentru moment la vacanţele lor, la libertatea de acţiune a lor, rămân în câmpul muncii mai multe săptămâni sau chiar mai multe luni. Ei dovedesc un devotament excepţional care merită recompensă;

- Marşuri de propagandă cu incident. În timpul marşurilor de propagandă uneori au loc incidente grave între grupele legionare şi autorităţi sau alte organizaţii politice. Felul în care şeful de grup a ştiut să-şi conducă echipa în cursul acestor incidente poate fi onorabil; la fel, modul în care legionarii au ştiut să se adapteze şi să ocolească primejdiile. Disciplina, curajul şi înţelepciunea sunt puse la grea încercare în timpul acestor marşuri, în care, uneori, trebuie să accepte forţa şi uneori să acţioneze cu abilitate pentru a o evita;

- Răni primite. De multe ori, diferitele activităţi ale Mişcării sunt urmate de lupte, în timpul cărora legionarii sunt răniţi, uneori destul de grav. Proba pe care o dau în felul acesta merită mai mult decât o simplă mulţumire;

- Procese. În timpul marşurilor, se întâmplă adesea ca legionarii să fie închişi pentru mult timp, fără mandat de arestare şi fără interogatoriu, printr-un simplu ordin al unui prefect plin de zel; apoi, să se vadă angajaţi în procese interminabile, fără fond, din care ies totdeauna achitaţi. Între timp ei au petrecut luni de închisoare, cu riscul de a-şi pierde sănătatea şi de a suporta cele mai rele jigniri din partea personalului închisorilor.

Mai sunt şi alte motive de recompensă legionară, dar enumerarea noastră a fost făcută numai ca titlu de exemplu.

Cui i se acordă recompensa.

Poate fi acordată:

- Oricărui legionar care, prin activitatea sa şi prin comportamentul său, intră în una din categoriile enumerate mai jos;

- Şefului de cuib, care a ştiut să-şi conducă grupa cu multă abilitate, arătând prin aceasta calităţi excepţionale;

(continuare în pag. 12)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

„Cea mai puternică femeie de pe planetă!"

* Doamne, m-am gândit, când am auzit formularea ştiristelor de la tembeliziunile ce emit din Bucureşti, oare cine o fi acest dinozaur în fustă, această spaimă a planetei, acest Gogea Mitu în fustă al amărâtei Terra cea tot mai mult bântuită de inundaţii şi furtuni catastrofale, de defrişări şi foame? După ochii holbaţi, şi strâmbăturile şi bâţâielile, pe scaun, tip Esca, ni s-a spus că este prima femeie de culoare şi se numeşte Condolezza Rice şi este „secretar al Departamentului de Stat" al SUA. Ne-am uitat şi noi la „cea mai puternică femeie de pe pământ", la tembelizor se înţelege. Iat-o, o femeie urâţică, cu o dantură dizgraţioasă, un păr aiurea coafat, nici albă şi nici negresă, semănând mai degrabă cu o reprezentantă a populaţiei falase. Ca să vezi mi-am zis? Ştiristele ne-au asigurat că noul Gogea Mitu în fustă din SUA este „adepta liniei dure în lupta contra terorismului"! Sâc şi iarăşi sâc aşa cum ziceam noi când eram copii. O văd că ridică mâna în sus, aproape cum salutau împăraţii romani, şi jură să facă şi să dreagă dumneaei, „cea mai puternică femeie de pe planetă!" Prin 1947, alte Esca, şi **eşti,** ne-o prezentau pe Ana Pauker ca fiind „cea mai mare romăncă", acum circa 8 ani „cea mai puternică femeie de pe planetă", tot după ştiristele de la tembeliziuni, era *marlin olbrait* (pronunţă, te rog, cu gura plină, aşa cum ai mânca ceva gustos), născută Korbel în fosta Cehoslovacie. Asta umbla cu o pălărie de cow-boy pe cap şi rânjea la lume şi, aşa cum şi Rice, lupta „contra terorismului". Contra terorismului marilor bancheri, exploatatori, jefuitori gen Soros, Rotschild, Sorin Beraru, bombardatori de case palestiniene gen Ariel Sharon? Aş! Imediat după numirea de către *Georgi Uolkăr Buş* a celei „mai puternice femei de pe planetă", s-a înfăţişat şi Mircea Geoană şi ne-a comunicat că, madam Rice, este o „mare prietenă a poporului român!" Şi, dumnealui, „salută numirea d-nei Rice" ca secretar al Dep. de Stat al SUA. Caraghioz, mi-am zis, gândindu-mă la eroii lui nenea Iancu! Ca să vezi, un imperiu, ca SUA, are prieteni. Credeam că doar aliaţi de conjunctură, de interese, ţări clientelare etc. Credeam că zice, onorabilul nostru mE, că este „o mare prietenă a poporului ales!" Ei, vezi, că eşti înapoiat, neică! E a „poporului român!" Adică... a domnilor de la conducerea României şi a „conzeilerilor" dumnealor. V-aţi prins! Şi n-am cuvinte!

* Dar, nu mă dezmeticesc bine, şi, ştiristele, mă anunţă (17/11. 2004) că „cel mai puternic rrom", Marin Mareş sau cum îi zice, din România (jud. Argeş se pare), le-a făcut pe nişte amărâte de doctoriţe române „curve, nespălate" şi le-a spus – şi TV prezenta secvenţe – că o să le „ia gâtu' ", „o să le omoare" şi pe ele şi pe doctori; simultan şi... dintr-odată. Uite, mi-am zis, doar în SUA există cele mai „puternice" femei de pe planetă. Dar în România, ţara „marii prietene"... unei doctoriţe, albe, i se „ia gâtu" şi tremură de spaima rrom-ului asemănător la culoare „celei mai puternice femei de pe planetă". Păi, se poate, dle Geoană! De ce nu o chemaţi pe „prietena", pe „cea mai puternică" să lupte şi în România contra terorismului. Să fie „adepta linie dure!" contra rrom-ului terorist? Că terorism se numeşte acţiunea rrom-ului din Argeş. Sau nu contează o doctoriţă din România?

* Pe 20/11. 2004, posturile de televiziune prezentau imagini şi comentarii pe marginea unui articol publicat de ziariştii israielieni, articol care blama comportamentul criminal al soldaţilor acestui stat şi ai acestui popor care dă certificate de bună purtare tuturor albilor şi semiţilor. Soldaţii „poporului ales" profanau (le puneau ţigări în gură, se pozau cu cizma apăsând cadavrele, se pare că tăiau organele genitale ale celor ucişi şi li le introduceau în gură) cadavrele palestinienilor ucişi în lupte şi se poza în această postură de profanatori. Unde eşti, maistre Wiesel, Ioanid, Kuler (Culea), Manea, dnă Benianin et co? Nu protestaţi, nu vă rupeţi hainele, nu vă puneţi cenuşă în cap, nu strigaţi că israeliţii „au ucis, au ucis!" Nu propuneţi un muzeu al victimelor unor evrei? Întâi al celor ucişi de ei în fosta URSS – pe când funcţionau în CEKA şi urmaşele ei, în PCUS - , apoi a celor ucişi de unii evreii care funcţionau în aceleaşi posturi în celelalte ţării de „democraţie populară"? Unde eşti, Iliescule, să-ţi auzim făcută publică revolta? Nu-i îndemni să-şi „asume răspunderea" pentru crimele făptuite de unii reprezentanţii „poporului ales"? Când îşi vor asuma „răspunderea" comunităţile evreieşti din lume pentru crimele comise de unii conaţionali în următoarele ţări: ţările fostei URSS, România, Ungaria, Polonia, fosta Cehoslovacie şi Iugoslavie, Palestina? Când vor condamna crimele făptuite de Moise, Iosua, Estera şi alţii din ăştia asupra locuitorilor din vechiul Orient Apropiat. Dacă sunt urmaşi ai patriarhilor, proorocilor, judecătorilor şi regilor lui Iuda şi Israel sunt şi urmaşii celor ce au săvârşit masacre şi „holocausturi" contra popoarelor din Caanan. De ce i-au nimicit (holocaustizat) pe amaleciţi, pe iebusiţi, samarineni şi alţii din aceleaşi locuri? De ce erau „spurcaţi" samarinenii? Nu erau şi ei oameni? De ce spuneau ei că nu intră în Pretoriu şi-l declarau loc „spurcat"? Ce este aceea „spurcat" la altul şi de ce? Cum vine asta? Unii africani, sau un alţii de acelaşi gen, mănâncă cine ştie ce viermi comestibili (aceasta-i singura lui hrană)... Îi declarăm „spurcaţi" pentru aceasta aşa cum o facem cu cei care mănâncă friptură de porc? Cu ce este „superior" mâncătorul de carne de oaie? De ce este „spurcat" cel care nu se circumcide şi cel care o face este „curat". Ce înseamnă asta? Într-un număr însemnat de versete din psalmi se rostesc blesteme sau se condamnă neamurile ce au alţi dumnezei decât YHWH, se solicită „băgarea în obezi" a împăraţilor altor neamuri şi neamurile să fie „păscute cu toiag de fier". Cum vine aceasta? Poţi îndemna la aşa ceva doar atunci când consideri şi crezi că respectivele neamuri şi şefii lor sunt animale, că doar ele se pun în jug şi obezi... Cum se numeşte aceasta dacă nu cel mai cras şi intolerabil rasism? Unde mai pui că copilul şi tânărul evreu este îndoctrinat din faşă cu astfel de precepte, precepte în care este învăţat să-i considere pe cei de alt neam „spurcaţi", citeşte că Samuel îl blestemă pe Saul şi, practic, îl detronează pentru că nu a ucis pe toţi cei învinşi, citeşte că Ilie ucide o grămadă de preoţi al lui Baall doar pentru că, bieţii de ei, slujeau unui dumnezeu mai slab în a săvârşi minuni. Cu ce erau vinovaţii fii lui Aman de ceea ce intenţiona să făptuiască tatăl lor, dar ceilalţi ucişi în tot imperiul persan? Că doar nu făptuiseră crimele... că doar cartea Esterei ne spune că planurile lui Aman au fost dejucate şi despre ceilalţi ucişi nu ne spune că ar fi măcar plănuit ceva. Nicidecum să fi făptuit! Iar Aman putea fi judecat, eventual, doar pentru că îşi „pusese în gând" iar cel ce aprobase acestea şi-i dăduse putere să le aplice fusese chiar regele. Ce să mai discutăm? Este clar!

Samuel, Trotzki, Medălin et co jr.

RAPORTURILE ISTORICE DINTRE ŢĂRĂNIŞTI ŞI LEGIONARI

I. Iuliu Maniu şi Mişcarea Legionară:

Cum a văzut Maniu Mişcarea Legionară, el, şeful Partidului Naţional-Ţărănesc şi exponentul unanim recunoscut al democraţiei în România? Dăm mai jos extrase dintr-un articol semnat de Nicolae Penescu, fost secretar general al Partidului Naţional-Ţărănesc şi ministru de Interne în guvernul Sănătescu din toamna anului 1944, articol ce poartă titlul „Testamentul lui Maniu". Acest articol a apărut în „România Democrată", organ al Partidului Naţional-Ţărănesc de sub direcţia lui Jean Teodorescu-Făget din New York (nr. 31, 1979).

„În cele două lucrări ale mele: **România – Avânturi frânte** şi **România – Răscruce a furtunilor**, am expus, în prima, viaţa politică din ţara noastră între 1918 şi 1940, iar, în a doua, evenimentele din 1940-1947 la care am participat la început ca membru al Biroului Partidului Naţional-Ţărănesc şi apoi ca secretar general, confirmat în unanimitate de Comitetul Central. Am difuzat în ţară aceste cărţi în anii 1975-76-77, prin postul de radio «Europa Liberă»

Tineretul a cunoscut astfel adevărul asupra celor întâmplate în acest timp în România, care este altul decât cel prezentat de comunişti. Politica Partidului Naţional-Ţărănesc şi politica lui Maniu sunt una şi aceeaşi.

Reţin trei capitole din acest „Testament": Mişcarea Legionară, Tineretul şi Politica Externă:

«Mişcarea Legionară. Cu excepţia măsurilor luate contra legionarilor de Ion Mihalache, ministru de Interne în 1932, la cererea regelui Carol, Partidul Naţional-Ţărănesc nu a avut niciodată o atitudine ostilă faţă de aceştia»

«Corneliu Codreanu a întemeiat Legiunea pe trei idei: lupta naţională, credinţa creştină, omul nou. Cu excepţia chestiunii evreieşti, nimic nu ne separa. Ne-am întâlnit ca tineri deputaţi în Parlament. Legiunea făcuse progrese repezi şi importante în tineret. Este adevărat că exista problema evreiască, fiindcă evreii deveniseră, după unguri, cea mai importantă minoritate ca număr şi era prima ca putere economică. Profesiunile libere erau invadate de evrei. Nu eram însă de acord cu Codreanu asupra soluţiunilor de dat acestei probleme»...

«În politica externă, preferinţele lui Codreanu mergeau spre Axa Roma – Berlin, din cauza repulsiunii lui faţă de comunism şi fiindcă credea că era în interesul ţării să existe o politică alternativă... Întemeietorul Mişcării Legionare, Corneliu Codreanu, cu ocazia penultimei întrevederi pe care am avut-o cu el, mi-a spus că ceea ce îl lega de Germania nu erau principiile naţional-socialiste, ci credinţa că, în războiul mondial ce se va declanşa, Germania va ieşi învingătoare şi deci va trebui să existe în România o Mişcare care ar putea servi de cadru protector pentru armonizarea intereselor ei cu exigenţele eventualului învingător. Însă acum este clar că Germania va fi învinsă».

«Dictatura, starea de asediu şi cenzura au făcut imposibil ca aceste opinii ale conducerii Mişcării Legionare să poată fi exprimate, să poată fi public manifestate şi, în consecinţă, a trebuit să suportaţi o atmosferă grea ce s-a creat în jurul d-voastră».

La 23 August s-a constituit Guvernul Sănătescu, cu generalul Aldea la Interne. La cererea generalului Susaicov, preşedintele Comisiei Aliate de Control, au început arestările unora dintre foştii demnitari din timpul lui Antonescu, a unor generali, a celor acuzaţi de colaborare cu Germania şi a legionarilor.

La 4 decembrie s-a constituit al doilea guvern Sănătescu, eu fiind ministru de Interne. Printre primele măsuri pe care le-a luat a fost şi eliberarea legionarilor. Ei nu puteau fi acuzaţi de crime de război. Ostentativ, cu prilejul unei reuniuni la Piteşti a Comitetului Executiv al organizaţiei naţional-ţărăniste din Argeş, pe care o prezidam, m-am dus la penitenciarul local, unde erau deţinuţi legionarii, în frunte cu preotul Dumitrescu-Borşa, fost secretar general al Mişcării: i-am convocat în curtea închisorii, le-am ţinut o cuvântare de încurajare şi i-am eliberat. Am ordonat eliberarea legionarilor din toată ţara. Întors la Bucureşti, am fost vizitat la Minister de un general rus, reprezentând Comisia Aliată de Control, care mi-a cerut explicaţii. I-am răspuns ce trebuia. Maniu m-a aprobat întru totul. Liberarea legionarilor, împiedecarea ocupării Prefecturilor şi Primăriilor de către proaspeţii comunişti dirijaţi de agenţii sovietici, au fost invocate de generalul Vinogradov, devenit între timp preşedintele Comisiei Aliate de Control, ca acte contrare spiritului Convenţiei de Armistiţiu şi au provocat demisia Guvernului. Generalul Sănătescu s-a solidarizat cu mine. A urmat Guvernul prezidat de generalul Rădescu, care a avut aceeaşi soartă, fiindcă ruşii îl voiau pe Petru Groza, care a fost însărcinat de rege – cu toată opoziţia lui Maniu – să formeze noul guvern, la 6 Martie 1945, în colaborare cu câţiva transfugi de la naţional-ţărănişti şi liberali, în frunte cu Gheorghe Tătărescu.

După 6 Martie 1945, situaţia partidului nostru devenise foarte grea. Existam legal, dar, de fapt, eram împiedicaţi să activăm. Într-o zi, profesorul universitar Manu îmi cere o întâlnire, la care va fi prezent şi Nicolae Pătraşcu, secretar general al Mişcării Legionare, care se întorsese clandestin în ţară. Eu am fost însoţit de un prieten, rudă cu Mihalache, care însă nu era la curent cu această întâlnire. I-am văzut pe cei doi legionari într-o casă din cartierul Sfinţii Apóstoli. Pătraşcu mi-a propus colaborarea Mişcării Legionare cu Partidul Naţional-Ţărănesc în lupta contra comunismului...

Am comunicat această propunere lui Maniu, care mi-a răspuns: «Cu Mişcarea Legionară colaborăm din 1942».

Maniu a sondat pe anglo-americani, în legătură cu colaborarea cu legionarii... Reprezentanţii politici şi militari anglo-americani n-au făcut nici o obiecţie. Maniu a consultat, de asemenea, pe Dinu Brătianu şi pe Titel Petrescu. Amândoi au fost de acord cu colaborarea Mişcării Legionare. Ei primeau alături de partidele Liberal şi Social-Democrat, pe legionari.

Legionarii au fost tot timpul prezenţi în confruntarea teribilă cu comuniştii. Erau lângă noi în campania electorală din 1946. La 19 Noiembrie a avut loc un simulacru de alegeri şi la 30Noiembrie, regele Mihai a deschis sesiunea aşa – zisei Adunări Naţionale, împotriva opiniei lui Maniu, care credea inadmisibilă legitimarea alegerilor de către Suveran".

II. Politica externă a lui Maniu:

La 4 Aprilie 1934, Iuliu Maniu, într-o interpelare adresată în Camera Deputaţilor ministrului de Externe de atunci, Nicolae Titulescu, în legătură cu politica din afară a ţării, spunea:

„De aceea, din primul moment, am fost de părere că, realizându-se înfiinţarea statelor naţionale sud-europene, ele vor trebui să înfăptuiască în scurtă vreme o puternică confederaţie sud-est-europeană cu scopul de a forma o forţă comună şi de a crea un teritoriu economic unitar.

octombrie, 1990.

(continuare în pag. 6)

Traian Golea

PRIMIM LA REDACŢIE:

CE A CÂŞTIGAT ROMÂNUL, România după votarea Constituţiei?

1. A pierdut Ardealul din punct de vedere economic. Cvasioficial, este, acum, controlat de industriaşi şi investitorii de la Budapesta (sau filo-unguri). Se retrocedează pământurile şi averile ţării foştilor grofi, nemeşi unguri şi, care, pământuri, reprezintă 80% din pământul arabil şi din pădurile transilvane.

Ce mai rămâne neamului românesc din această provincie? Starea de „naţiune tolerată!"

Se face atâta caz de aceste retrocedări şi se uită că ele anulează toate reformele făcute de Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, Carol I, respectiv Ferdinand I (şi pentru Transilvania) şi, astfel, se profanează şi jertfa pe care a dat-o neamul românesc şi nu altul pentru aceste pământuri. Până la aceste reforme pământul ţării (României, deci al tuturor provinciilor unite la 1918) era deţinut în proporţii de 74% de către străini de neamul românesc: greci, turci, evrei (în Vechiul Regat), unguri, nemţi, evrei (Transilvania), armeni;

2. Bogăţiile solului şi ale subsolului au intrat în posesia intruşilor, imigranţilor, străini, biologic şi religios, de seminţia noastră. Aceştia, cu ajutorul trădătorilor de ţară, şi-au „legalizat" proprietăţile în detrimentul neamului nostru sărăcit fără milă;

3. Funcţiile cheie ale statului român sunt de acum înainte în mâinile celor cumpăraţi de jefuitori, veniţi, reveniţi în România, doar cu hainele de pe ei şi cu genţile cu şpagă şi, în felul acesta, s-au înstăpânit peste neamul românesc;

4. Străinilor li s-a dat dreptul să cumpere pământ românesc de la ţăranul neştiutor, ba, prin noile legi, noua Constituţie, i se închide acestuia şi posibilitatea de a se apăra (Nici Maria Tereza nu a fost la fel de dură cu noi);

După aproape 15 ani de la „startul" din 1989 au reapărut marile latifundii, marii latifundiari, care deţin peste 50% din pădurile şi pământul arabil al României. Ce le-a mai rămas românilor, urmaşilor care au îmbibat cu sângele lor – în lupte pentru apărarea pământului ţării – fiecare palmă de pământ românesc?

5. Constituţia, votată şi în vigoare acum, favorizează, în mod brutal, minorităţile, alogenii şi defavorizează majoritatea românească şi neglijează sacrificiile milenare ale naţiunii române. Să ne arate minorităţile, imigranţii, cu dovezi concrete, ce sacrificii de sânge au făcut pentru această Românie în care s-au înmulţit şi au trăit? Dăm exemplu etnia ţigănească, care ne-a reclamat tuturor forurilor, instituţiilor europene, că nu le dăm drepturi în România (că nu-i lăsăm să fie ţigani, îi discriminăm). Până la 1989, ţiganii (rromi îşi spun şi ne obligă şi pe noi să-i numim tot aşa) din România au fost şcolarizaţi de poporul român cu sacrificii şi dificultăţi mari, dovadă că, generaţiile, de peste 40 de ani, ştiu să scrie şi să citească.

Reprezentanţii ţiganilor au profitat de situaţia creată după 1989 şi au acumulat averi prin furt, crimă, speculă, trafic de carne vie, jaf direct al recoltelor ţăranilor români, nesocotind orice lege, deturnarea fondurilor europene alocate pentru îmbunătăţirea condiţiilor lor de viaţă, sau retrocedarea aşa numitelor „averi confiscate de regimul comunist". Din aceste fonduri, averi, câştigate, la înghesuială, şi-au construit palate şi castele mai ceva decât regii şi emirii Orientului. Se înţelege că au uitat şi uită să achite vreun impozit pe averile dobândite şi pe palatele construite în condiţii mai mult decât dubioase. Cu ce contribuie aceştia la întreţinerea instituţiilor (şcoli, spitale, instituţii de cultură etc.) statului român, a statului în cuprinsului căruia-şi duc existenţa? Totul este suportat de naţiunea majoritară – română. În schimb, etnia ţigănească („rromă"; ce treabă au ei cu Roma?) ridică pretenţii după pretenţii, pretenţii ne-echivalate de ea printr-o muncă similară pretenţiilor. Din ce reuşesc familiile acestei etnii să-şi crească roiurile de puradei când familiile româneşti nu-s capabile să crească şi să educe unul sau doi copii?

Concluziile sunt următoarele:

Poporul român nu mai este stăpân pe sine şi pe pământul lăsat lui de înaintaşi. Aventurieri din cele 4 vânturi s-au înstăpânit – cu ajutorul conducătorilor trădători de neam – peste averile noastre, pământurile noastre, şi pe români i-au transformat în slugi în propria lor ţară. Nu mai au dreptul să-şi apere tradiţiile, identitatea, credinţa creştină, eroii şi martirii, scriitorii naţionalişti. Atât ei cât şi înaintaşii sunt învinuiţi de „naţionalism" (de parcă ar fi o boală iubirea de naţiune), „şovinism", „antisemitism" (de aceea-i plină ţara noastră de proprietari semiţi), „rasism" (vezi zecile de mii, poate sutele de mii, de căsătorii ale negrilor, arabilor, ţiganilor, „semiţilor" cu române), „terorism" mai nou (că este la modă şi acoperă o arie largă cuvântul. De la traficul de troguri şi până la lupta de eliberare dusă de amărâţii subjugaţi de trusturile transnaţionale). Condiţiile astfel create au împins copiii şi fetele noastre pe meleaguri străine, unde, majoritatea, sunt siliţi, de situaţie, să execute munci înjositoare, munci pe care un occidental de baştină refuză să le presteze.

Se urmăreşte, de către forţe interesate şi duşmane nouă, ca noi să ajungem şi să ne considerăm o „naţiune şi rasă inferioară" în comparaţie cu marile centre de putere care fac azi legile şi distribuie rolurile, fixează poziţiile social-economice ale naţiunilor pe Terra.

Un nenorocit de proverb, ce ne aparţine şi care nu ne face o prea mare onoare, spune: „Capul plecat, sabia nu-l taie!" Şi cine vrea ni-l aminteşte ca un fel de dezonoare. Dar istoria noastră dovedeşte, totuşi, şi contrariul... De aceea întrebăm şi vă întrebăm şi noi: Până când, şi până unde, va trebui, poporul român, să facă altora dovada că are şi a avut demnitate şi a plătit pentru ţara pe care o are şi pe care, totuşi, nu-i dispus s-o lase să-i fie luată cum i se ia oii mielul? Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Costică ZDROBIŞ

* **Când unui om îi merge rău, prietenii dispar!**
* **Rabdă şi abţine-te (*Epictet*)!**
* **Funcţia arată omul!**
* **Trebuie să înveţi şi după ce-ai învăţat să ai minte!**
* **E destul să latre un câine, că lătră şi ceilalţi!**
* **Împrumuturile fac din omul liber un sclav!**
* **Limba i-a dus pe mulţi la pierzanie!**

(Diverse cugetări greceşti)

(urmare din pag. 4)

*** (RAPORTURILE...)**

Mânat de convingerea acestei inexorabile necesităţi, în primăvara anului 1924, exact acum 10 ani, într-o conferinţă ţinută la Institutul Social, am spus: «Cred cu tot sufletul meu că numai întronând în ţara noastră un sistem de legalitate, moralitate şi libertate pentru toţi, ea va putea să dăinuiască. Cred nestrămutat că idealul naţional, prin întregirea între hotarele de astăzi, nu este încă împlinit. Vai de naţiunea care nu este în stare să-şi fixeze noi şi noi ţinte nobile, idealuri măreţe, tot mai desăvârşite, demne de frământări, de luptă, de jertfe şi de martiri»".

După cum vedem, Maniu a acceptat bucuros colaborarea cu Mişcarea Legionară. Recunoaşte şi el că în România a existat o problemă evreiască, evreii constituind o minoritate etnică puternică şi dominând economia ţării. Recunoaşte, de asemenea, că această minoritate a „invadat" profesiunile libere, dar declară că nu este de acord cu soluţia pe care Codreanu o dă acestei probleme, fără ca să ne spună care era soluţia sa. El precizează, după cum am văzut, că, în afară de soluţia pentru problema evreiască, nimic esenţial nu deosebeşte programul său de cel al lui Codreanu.

În toate aspectele care privesc problema evreiască (social, economic, cultural etc.), Codreanu a vrut să le reducă evreilor „influenţa" la proporţia pe care ei o reprezentau demografic în România şi nimic mai mult. Fiecăruia drepturile ce i se cuvin. Puterea (sau influenţa) evreilor să fie redusă la cât reprezintă ei demografic în România, iar românii să fie sprijiniţi ca să se poată ridica la nivelul ce li se cuvine, acela pe care ei îl reprezintă în România, ca naţiune dominantă.

Situaţia de mai sus era valabilă pentru timpurile când evreii constituiau acea minoritate puternică de care vorbeşte Maniu, dar care, astăzi, nu mai este. După câte ştim, prin emigrare spre Israel, numărul evreilor din România s-a redus la circa 30. 000 (poate 100. 000 azi şi sunt în continuă creştere; n. red.), ceea ce nu mai reprezintă o minoritate care să constituie o problemă naţională. Asta înseamnă că, odată cu dispariţia problemei evreieşti, a dispărut şi unicul punct esenţial care deosebea programul politic al lui Maniu de cel al lui Codreanu. Atunci cum justifică cei care au ceva de spus astăzi în viaţa politică a României şi care declară sus şi tare că au adoptat şi aplică principiile unui regim „democratic", atitudinea lor duşmănoasă, exclusivistă, de refuz al oricărei colaborări cu Mişcarea Legionar?

În trecut, în epoca post-antonesciană, partidele politice istorice şi aliaţii occidentali au acceptat colaborarea cu Mişcarea Legionară. Doar ruşii şi Partidul Comunist instaurat de ei la putere s-au împotrivit unei astfel de colaborări. Care sunt argumentele pe care se bazează atitudinea acelora care astăzi se împotrivesc ca Mişcarea Legionară să participe la viaţa politică a României? Pentru că oricât ar fi de puternice interesele partizane egoiste ale formaţiunilor politice „acceptate", totuşi trebuie să fie stabilită şi respectată o limită de toleranţă pentru toată lumea; iar dacă această limită este depăşită, atunci atitudinea lor devine abuzivă, adică incompatibilă cu noţiunea de democraţie, în numele căreia susţin că au luat fiinţă.

ORORI ŞI CRIME

„Uneltirile celui mişel sunt ticăloase, el plănuieşte uneltiri ca să piardă pe cei smeriţi, prin cuvinte mincinoase, pe cel sărac care-şi caută dreptatea" (Isaia, XXXII, 7).

Dacă ororile şi crimele comuniste, antonesciene şi carliste împotriva legionarilor şi a neamului românesc ar fi ispăşite aici pe pământ, atunci temniţele ţării ar fi strâmte şi timpul omului prea scurt pentru restabilirea dreptăţii şi a adevărului mutilat şi pângărit de cei care au practicat crima şi terorismul de stat. Nicăieri în lume nu s-au petrecut fapte mai groaznice, mai barbare şi mai înfricoşătoare împotriva fiinţei umane ca în Holocaustului împotriva poporului român, împotriva cruciaţilor verzi ai creştinătăţii din acest colţ al Europei.

Lacrimile şi sângele legionar au curs mereu până în zilele noastre. Nici fiarele de pradă din circurile romane nu se aruncau cu atâta cruzime asupra victimelor creştine aşa cum au făcut-o înverşunaţii duşmani ai neamului românesc împotriva legionarilor.

Zdrobindu-le trupurile, măcinându-le rezistenţa sufletească strop cu strop, rupându-le carnea, fâşie cu fâşie, pentru a le prelungi cât mai mult supliciul chinurilor şi al morţii, duşmanii au crezut că legionarii pot fi învinşi şi se vor lepăda de Dumnezeu. Soldaţi ai unor alte orizonturi româneşti, ei au înţeles că pentru legionari nu există înfrângere sau dezarmare, căci forţa ai cărei slujitori ei vor să fie, este etern invincibilă, iar rănile căpătate în luptă pentru Hristos sunt mărturii care vorbesc despre măreţia luptei lor.

Ei au înţeles că cei ce-l iubesc pe Dumnezeu se luptă cu duşmanii Lui şi se aşează scut în faţa potrivnicului şi nu dau înapoi.

Dacă cei ce au condus destinele neamului cred că numai ucigând oameni înăbuşind glasuri şi minţind vor birui, li se va întâmpla dinadinsul.

Să nu se uite că au mai fost oameni în ţara aceasta, care crezându-se stăpâni peste vremuri, au prigonit, au dat sentinţe cu ani lungi de detenţie, au dat pedepse grele, au schingiuit, au ucis. Vremurile însă le-au scăpat din mâini, fiindcă omul este sub vremuri.

Prigonitorii au dispărut ca tot lucrul rău. S-au ridicat alţii şi se vor ridica mereu alţii şi vor dispărea la fel striviţi de adevăr. Cunoaşterea adevărului de către generaţiile viitoare va fi cea mai cruntă răzbunare a crâncenei noastre drame în încleştarea cu puterile răului.

Petru C. BACIU.

Examen de bacalaureat, 2004.

Profesorul examinator întreabă candidatul la obţinerea diplomei de bacalaureat:

1). Cum se numeşte ţara condusă de un rege?
- Răspunde candidatul: **Regat!**

2). Dar ţara condusă de împărat?
- Răspunde candidatul: **Împărăţie!**

3). Dar ţara condusă de Petru Groza?
- Răspunde candidatul: **Grozăvie**!

4). Dar ţara condusă de Emil Constantinescu?
- Răspunde candidatul: **Căprărie!**

5). Dar ţara condusă de Ion Iliescu, Adrian Năstase şi Nicolae Văcăroiu?
- Răspunde candidatul: **Ţigănie!**

Completează profesorul: **Şi hoţie!**

Bacău, 28/11. 2004.

Vasile ABULIGESEI – Examinator Naţional în Opera „Vânzătorul de Păsări" de Zeller şi opera „Vânzătorii de Ţară".

BLESTEMUL OASELOR

Biata noastră ţară a suferit multe calamităţi, invazii de hoarde străine etc. Dar cea mai cumplită lovitură a fost dată de „Blestemul oaselor" cu cele două epoci ale sale: epoca oaselor afumate şi epoca oaselor regale.

Prima epocă s-a desfăşurat între 1965 – 1989, iar epoca oaselor regale s-a materializat după 2000.

În epoca „oaselor afumate", acestea erau oferite drept hrană la preţ bun şi cu coadă lungă la magazine; oase afumate pentru clasa muncitoare. Carnea pleca la export şi o parte mergea ca hrană celor ce glorificau „epoca de aur" (a „oaselor afumate").

Ghid în elogierea acestei epoci ne-a fost un făcător de versuri, mare în kilograme şi absent la bunul simţ românesc.

Acest făcător de versuri umbla cu o flacără întunecată: pe stadioane şi mângâia, cu aparatul gustativ, partea cea mai puţin exprimabilă a corpului la „mărimile vremii".

După ce „mărimile" acelei vremi au fost tratate cu gloanţe, (de către colegii de partid; n. red.) făcătorul de versuri a rămas fără obiectul muncii. Dar n-a şomat mult.

Aparatul său gustativ a trecut de la fins posterioare, în viaţă, la fins „oase regale".

A intrat în rândul celor ce folosesc pentru somnul de zi „dormitorul naţional" (sala Parlamentului).

Aici a profitat de un moment cu minim sforăit şi a tunat cu vocea-i de mare literat (masculinul de la literata lui B. P. Hasdeu sau chiar Haşdeu):

„Să se aducă în ţară oasele fostului rege Carol al II-lea şi a metresei sale Elena Magda Wolf Grumberg devenită soţie a lui Carol în 1947".

Dar oamenii de cultură, cunoscători în mod temeinic ai istoriei, i-au arătat făcătorului de versuri că acest rege Carol al II-lea a transformat România Mare în România Mică, iar averea sa şi-a făcut-o mare prin jaf şi furt din avutul ţării.

Făcătorul de versuri, repetent la istorie şi la bunul simţ românesc, a susţinut în plenul Parlamentului această teză aberantă.

Cu ajutorul altora ca el şi cu al momentelor de somn prelungit al multor colegi s-a obţinut hotărârea de a aduce în România cele două sicrie cu oase blestemate.

Cheltuielile ocazionate de această operaţie au fost foarte mari, iar banii luaţi de la gura necăjiţilor români.

Sicriele au fost depuse în două sfinte biserici ortodoxe, pângărindu-se în felul acesta pământul ţării şi lăcaşurile sfinte. Pedeapsa cerească nu s-a lăsat prea mult aşteptată. Asupra ţării s-au abătut tot felul de calamităţi naturale şi umane: ierni grele, geruri iuţi, ploi torenţiale care au cauzat distrugerea culturilor agricole, a clădirilor, alunecări şi prăbuşiri de terenuri, accidente de circulaţie soldate cu morţi şi răniţi (vezi cazul Pieleşti şi altele).

Îmi este gura amară de versurile făcătorului de versuri.

Pentru a-mi mângâia inima îndurerată, recitesc adevărate poezii ale adevăraţilor poeţi ai neamului românesc.

Priviţi ce a scris marele poet Al. Vlahuţă şi a publicat în revista **„Epoca"** nr. 259 din 4-10 oct. 1888, păstrând gramatica vremii:

Cu permisiunea marelui Al. Vlahuţă (permisiune ce mi-o trimite pe razele lunii) inserez mai jos poezia **„Ţară de pripas":**

Un vechi tolbaş de vorbe late,
Om norocos din cale-afară,
S-a pomenit pe neaşteptate
Stăpân peste-o întreagă ţară.

Din ea-şi făcu o prăvălie,
Şi ca un negustor de treabă,
Pentru ca-n lume să se ştie,
Prinse a striga de la tarabă:

„Poftiţi aici! Oricine are
Obrazul fără de ruşine
Ş-o conştiinţă de vânzare...
Poftiţi să faceţi târg cu mine!

Prostie, lene, linguşire,
Eu cumpăr tot. Veniţi aici!
Şi cei mai nărăviţi din fire
Mi-or fi tovarăşi şi amici.

Eu dau tot felul de noroace,
Căci sunt atoateţiitorul,
Măriri, averi... Să vie-ncoace
Toţi trântorii ce le duc dorul!..."

Aşa, sunt zece ani de când
Pe norocosul negustor
Îl auzim mereu strigând,
Şi muşterii vin de zor.

În zece ani ce de-a lingăi
Nu se văzură-n slujbe mari,
Câţi oameni fără căpătâi
N-ajunseră milionari!

Veniţi şi voi, străini calici,
Şi strângeţi tor ce-a mai rămas!

.....

Ce să mai faci? Ce să mai zici?
Sărmană *ţară de pripas!*

Şi acum în cumplita mea durere şi nedumerire mă întreb şi întreb:

Cum de a prevăzut Al. Vlahuţă în 1888, ce se va petrece în România după 22 Decembrie 1989?!?!

Cu durere în suflet pentru ţară - şi cu dispreţul de rigoare pentru Tolbaş şi ai săi – consemnează un ROMÂN pe care îl cheamă:

Vasile ABULIGESEI.

CRIMELE PARTIDELOR COMUNISTE: 1944 – 2004

Dar ce înseamnă cuvântul CRIMĂ?

Pentru autorii dicţionarului Webster (ed. 1956) cuvântul intrat în lume din limba franceză veche unde a ajuns, firească, din latină – (CRIMEN=verdict, ofensă) ar însemna „un act COMIS sau OMIS prin VIOLAREA unei legi; dar şi „o extremă violare a legii precum FELONIA sau TRĂDARE", cuvântul acoperind şi alte fapte precum „păcatul", ofensa adusă moralităţii sau chiar „o ofensă serioasă" (sic!).

Iar toţi care sunt implicaţi sau doar complici la atari isprăvi sunt CRIMINALI.

Partidul Comunist din România şi-a început activitatea

(continuare în pag. 10)

Paul Spiru MICHAIL

PROVERBE CHINEZEŞTI:

* Sărăcia este soarta înţelepţilor;
* Te duci să ceri de la bogătaş – rămâi fără pantaloni;
* Când sunt mulţi lupi e carne puţină;
* Şi învingătorii suferă înfrângeri;
* Ţi-ai vândut ogorul – poţi să mori (aviz legislatorilor români, trădători; n. red.);
* Bogăţaşii au memoria scurtă;
* Bogatul se gândeşte la viitor, săracul la prezent;
* Fereşte-te de dregătorul care zâmbeşte;
* Este uşor să afli adevărul, greu este să-l urmezi;
* În clipa de primejdie te bizuie doar pe tine însuţi;
* Buruienile trebuie să le smulgi din rădăcină;
* Fiecare insucces ne face mai deştepţi;
* Şi peste un prostănac poate să dea norocul;
* Citeşte mai mult, palavrageşte mai puţin;
* Bivolul are mult păr, nerodul are multe treburi;
* Hărnicia se învaţă în trei ani, lenea în trei zile;
* Un prostănac care munceşte este mai de folos decât un înţelept care doarme;
* Un singur sobolan poate strica un cazan de mâncare;
* Pisica aleargă după mâncare, câinele după stăpân;
* Vrei să afli ce şi-a pus în gând un om – ascultă ce vorbeşte;
* Când vorbeşti nu ponegri oamenii;
* Proştii niciodată nu se îmbolnăvesc;
* Femeia frumoasă este duşmănită de toate urâtele;
* Pământul şi nevasta nu le ceda nimănui;
* Pe tine să nu te lauzi, iar pe ceilalţi să nu-i huleşti;
* Cu bani oricine este viteaz;
* Dacă nu te stăpâneşti prima dată, nu te stăpâneşti nici a doua oră;
* Înainte de a batjocori pe cineva, gândeşte-te la tine;
* Fără să sorbi din cupa amarului nu devii sfânt;
* Copacii drepţi sunt tăiaţi înaintea altora [strâmbi; n. red.];
* Nici un leac nu este în stare să vindece prostia.
* Cerul dăruieşte tuturor viaţă, pământul pregăteşte tuturor moartea.

LECTURI OBLIGATORII: PENTRU O MAI BUNĂ ÎNŢELEGERE A LUMII ÎN CARE TRĂIM [1]:

Nu ştiu dacă azi mai este adevărată afirmaţia lui John Lubbock care în a sa FERICIRE DE A TRĂI SUŞINEA CĂ DINTRE „toate avantajele de care ne bucurăm în secolul XIX nu este nici una pentru care ar trebui să fim recunoscători decât uşurinţa de a ne procura o carte" pentru că azi procurarea unei cărţi a devenit o treabă dificilă care nu implică doar absenţa banilor ci, mai ales, timpul necesar pe care mulţi dintre noi îl cheltuim fără săbuinţă.

Mai zile trecute, într-un sondaj prezentat pe unul dintre posturile de televiziune, ni se spunea că UNUL din TREI ştiutori de carte nu au CITIT NICI o carte în anul ce iată, îi gata de încheiere.

Asta în ciuda observaţiei – pe care ne-o transmite acelaşi Lubbock şi care aparţine lui Richard Bury înscrisă pe la 1344 în primul tratat englez asupra farmecelor literaturii: „iată maeştri care ne instruiesc fără nuieluşe şi vorbe aspre sau mânie, fără să ceară cadouri sau plată. Dacă vă apropiaţi de ei sunt treji; dacă le puneţi întrebări corecte nu vă vor ascunde nimic; dacă îi ocoliţi ei nu se plâng; dacă sunteţi ignoranţi ei nu vă batjocoresc" – pentru că aşa cum afirmă Carlyle „o colecţie de cărţi este adevărată universitate".

Iar într-un proverb arab se susţine că „cerneala cunoaşterii ştiinţei este mai preţioasă decât sângele artiştilor".

Toate aceste lucruri sunt adevărate. Problema noastră azi este cea a bugetelor. Cel financiar, care, deşi cel mai puţin important, totuşi poate fi prohibitiv pentru mulţi dintre puţinii iubitori ai cărţii, dar şi cel al timpului de care dispunem; presupunând că am citi 5 ore în fiecare zi (ceea ce este exagerat) nu putem parcurge decât cel mult vreo 300 de volume pe an.

Asta în timp ce, mai ales după înlăturarea cenzurii şi încercarea de a readuce în librării toate cărţile interzise timp de o jumătate de secol – activitatea editurilor din România depăşeşte cu mult capacitatea noastră de a le avea şi citi, să-mi fie iertat termenul dar el mi se pare corect, a le „rumega".

Pentru că sunt cărţi care, aşa cum ne învăţa Mircea Eliade, trebuie citite cu creionul în mână. Iar multe se cer recitite. Pentru că aşa cum susţinea tatăl meu care-mi interzicea lecturi care cer o evoluţie intelectuală pentru a le dezghioca toate sensurile pe care doreşte scriitorul să ţi le transmită.

Şi atunci ce ne rămâne de făcut?

Constrângerea financiară ar putea fi lesne înfrântă dacă ţara ar fi condusă de iubitorii culturii. Firește prin extinderea reţelei de biblioteci. Şi prin restaurarea celor existente şi dotarea lor cu toate cele necesare. Ceea ce nu este cazul în România post-comunistă, post-ceauşistă, post-iliescistă.

În ce priveşte timpul lucrurile sunt cu mult mai dificile.

Pentru că vă reamintesc o vorbă spusă de Henry de Montherland: „Majoritatea oamenilor nu citesc (deci răul nu ne este rezervat); mulţi dintre puţinii care citesc nu înţeleg; iar puţinii ce înţeleg uită".

Azi, majoritatea ne-cititorilor este determinată şi de existenţa altor manifestări care cer minim de efort: este vorba de numeroasele emisiuni radiofonice şi mai ales televizate, care, din nefericire, cu puţine excepţii sunt anticulturale.

Iar dacă avem bani şi timp se pune problema alegerii.

Pentru că există cărţi care este util să le citeşti dar trebuie să le adnotezi, să le înveţi, să le digeri. Pentru că „alimentele" venite pe această cale să te ajute la o mai bună înţelegere a lumii, la o mai corectă vieţuire în mijlocul unei societăţi, precum cea românească de azi, înglodată în probleme şi dificultăţi, şi, mai ales, la înţelegerea sensului real al vieţii care nu este doar „vieţuirea" ci, aşa cum ne-a învăţat Căpitanul, MÂNTUIREA.

Lucrarea pe care vi-o recomand eu azi aparţine lui George URSA. A apărut la *Editura Societăţii Scriitorilor Români*, în 1998 şi reprezintă o culegere din ceea ce autorul a scris între 1993 şi 1996. Tripticul cuprinde „temele de meditaţie destinate unei viitoare elite politice româneşti" – (pentru că politicienii actuali ilustrează proverbul că „nu mai poţi învăţa un cal bătrân să meargă buiestru"), comentariile privind rigorile războiului total contra tuturor neamurilor şi, în ultima parte, o culegere de versete semnificative din Vechiul Testament.

octombrie, 2004.

(continuare în pag. 10)

Doru MIHAIL

[1]. ***George URSA**: Teme de meditaţie... (Editura Societăţii Scriitorilor Români, Bucureşti 1998).*

IGNORANŢA

Nu ştiu dacă este „mama tuturor relelor" precum afirma un scriitor francez dar sunt convins că frecvent „precede răul".

Izvoarele ei sunt multiple: analfabetismul real sau funcţional – (omul ştie să citească dar nu o face); absenţa celor 7 ani de acasă şi, mai ales, absenţa celor care ar fi trebuit să fie acolo în acei ani – (ocupaţi fiind ei cu Canalul; Sighetul, Aiudul sau alte „universităţi" la fel de „populare" timp de vreo 50 de ani), dispariţia din biblioteci a cărţilor fundamentale şi, nu rare ori, precum spunea Henry de Montherland, faptul că „cei mai mulţi dintre oameni nu citesc; puţinii care o fac nu înţeleg iar cei care înţeleg uită".

La toate acestea, în ultimii 15 ani, s-a adăugat şi ceea ce s-ar putea numi „cenzura economică": chiar puţinii care ar dori să citească nu au bani să-şi cumpere cărţile dorite. Iar bibliotecile publice, păstorite de un faimos „spân", rămas în ceaţa comunismului, sunt dotate cu tot soiul de ciurucuri.

Altfel cum ne-am putea explica faptul că nimeni – sau aproape nimeni – nu ţine seama de observaţia lui Fr. Nietzsche care ne avertizează, cu ceva ani în urmă, că „socialismul este fratele mai mic şi fantast al despotismului agonizant. El doreşte plenitudinea statului pe care nici măcar despotismul nu a avut-o vreodată. El doreşte şi favorizează despotismul cezarian al acestui secol pe care doreşte să-l moştenească. De aceea pregăteşte în TĂCERE DOMINAŢIA PRIN TEROARE (Uman, prea uman, I, 473).

Sau mai aproape de zilele noastre, cum de au fost ignorate semnele ce ne-au fost transmise în „DRUMUL SPRE SERVITUTE" de Fr. von Hayeck: „Ceea ce se numeşte „puterea economică" deşi poate fi un instrument de constrângere în mâinile indivizilor privaţi nu poate fi niciodată o putere exclusivă sau completă exercitată asupra întregii vieţii a unei persoane. Dar atunci când este CENTRALIZATĂ – precum în statele comuniste, devenind INSTRUMENT al PUTERII POLITICE se creează un grad de dependenţă ce numai cu greu poate fi deosebit de SCLAVIE".

Observaţie pe care o subscrie chiar comunistul Leon Trotzki (Leiba Bronştain) când afirmă că: „într-o ţară în care statul este singurul patron pentru oponenţi înseamnă moarte prin înfometare treptată. Vechiul principiu – «cine nu munceşte nu mănâncă» a fost înlocuit cu «cine nu se supune moare de foame»".

Uitaţi-vă în jurul dvs şi veţi vedea că actualii noştri conducători şcoliţi la ugerul „socialismului ştiinţific" menţin acelaşi principiu în ciudata noastră democraţie în care directorul unui post de radio, plătit din contribuţia cetăţenilor (primeşte în jur de OPTZECI DE MILIOANE DE LEI pe lună – adică pensia medie a 40 de cetăţeni) nu dă niciodată socoteala pentru aberantele cheltuieli pe care instituţia sa le face şi, culmea obrăzniciei, atunci când este întrebat de cuantumul salariului său afirmă că „este confidenţial"!

Asta în timp ce patronii *şeuleanului* suntem noi plătitorii de taxe şi impozite ai acestei ţări; dânsul îşi permite să facă propagandă doar unuia din partidele ce vor lua parte la „ciolaniada" din această toamnă – deşi peste 60% din populaţia ţării face parte sau votează alte organizaţii.

Şi ceea ce se întâmplă în acest domeniu se repetă în multe altele fiind produsul tot al IGNORANŢEI.

Comportarea noastră în faţa urnelor la 28 noiembrie va arăta, încă odată, că FIECARE POPOR ARE GUVERNUL PE CARE-L MERITĂ! Vom avea ceea ce vom alege!

S-a demonstrat, în ultimii patru ani, că „sub conducerea unei majorităţi foarte omogene sprijinită de un partid care nu are „nici în clin, nici în mânec" cu interesele poporului român majoritar, este vorba de UDMR şi ajutat de o altă minoritate pentru care „patria este doar acolo unde-i bine pentru împlinirea idealurilor, extrem de terestre, ale celor care – între altele, spune legenda – şi-au mânca biserica – guvernarea democratică poate fi la fel de opresivă ca ce mai rea dictatură" (Fr. von Hayeck).

Nu există nici o îndreptăţire pentru credinţa că, atâta vreme cât o putere este câştigată printr-o procedură aparent democratică ea nu poate fi arbitrară lucru ilustrat la noi de guvernarea Iliescu-Năstase în care parlamentarii s-a aflat pe postul de aplaudaci ceauşişti – dintre care cei mai mulţi au fost, de altfel, racolaţi ţi în care dominanta legislativă au fost ordonanţele mai mult sau mai puţin urgente.

Din nou IGNORANŢA îşi manifestă prezenţa pentru că nici faimoasa Constituţie bălmăjită şi aprobată prin acrobaţii cu urnele volante nu este respectată pentru că nu este cunoscută!

Nici măcar de CANDIDAŢII LA POSTUL SUPREM ÎN STAT – dintre care unul este PROFESOR UNIVERSITAR DE DREPT INTERNAŢIONAL – l-am numit pe A. Năstase!

Cele mai sus spuse demonstrează că SURSA PUTERII o împiedică să devină arbitrară ci LIMITELE acestei puteri şi CONTROLUL DEMOCRATIC care, însă, nu o face doar simpla lui prezenţă.

Ci prin EXERCITAREA LUI de către cele trei puteri care sunt datoare să-şi exercite independenţa: legislativă, judecătorească şi a societăţii civile şi, mai presus de toate, de „câinele de pază al democraţiei", care, la noi, frecvent, n-a mai lătrat cum se cuvine pentru că era ocupat cu înfulecarea produselor comestibile aruncate de EXECUTIV.

Tot IGNORANŢA ne împiedică să evaluăm ceea ce ni s-a întâmplat în ultimii 15 ani care au demonstrat valabilitatea evaluării democraţiei făcută de Corneliu Codreanu:

„Democraţia, scria Căpitanul, pune în imposibilitate adevăratul om politic să-şi facă datoria către neam – (deşi, la noi, în aceşti ani, Ion Iliescu şi-a făcut datoria către „neamul său"!) pentru că el devine sclavul partizanilor săi cărora, dacă nu le satisface poftele de mărire şi îmbogăţire NU VA PRIMI BANII NECESARI CAMPANIEI ELECTORALE".

„Şi atunci „omul politic" le satisface „poftele" dar nu din propriul buzunar ci din cel al statului: creează posturi, funcţii (bugetul secretariatului primului ministru pentru anul 2005 este MAI MARE DECÂT CEL AL CULTURII), misiuni, comisioane (diurna pe ZI a parlamentarilor, miniştrilor, primului ministru şi celorlalţi trepăduşi este între 500 şi 2000 de dolari – adică 7 şi 30 de salarii minime pe ZI) – iertări de datorii – mergând până la propunerea eradicării corupţiei prin AMNISTIE!

Pentru a elimina aceste efecte nefaste pentru fiecare dintre noi pe care IGNORANŢA le naşte suntem datori să citim atenţie analiza făcută de acelaşi Corneliu Codreanu privind democraţia: pentru că vom afla că ea este incapabilă se AUTORITATE dat fiind că un partid nu ia măsuri contra partizanilor săi ce trăiesc din afaceri scandaloase, din hoţie şi pradă, pentru că rămâne fără ei; nici contra adversarilor de teamă că, la rândul lor, aceştia să nu le demaşte propriile afaceri şi incorectitudini (Exemplificări: scoaterea la suprafaţă a vasului eşuat în canalul Sulina, FNI; SAFI; BANCOREX, Banca Agricolo, Sidex etc.).

nov. 2004.

(continuare în pag. 11)

Doru MIHAIL

(urmare din pag. 8)

*** (Lecturi Obligatorii: Pentru...)**

Dar dacă nu aş fi fost eu să vi-o recomand cum s-ar putea descurca un cititor într-o librărie cu rafturile gemând de mulţimea tipăriturilor, unele impecabile din punct de vedere al aspectului grafic – altfel spus cu haine ce-ţi iau ochii – în timp ce voi, mânaţi de limitele bugetului şi al timpului, trebuie să vă limitaţi alegerea?

Ei bine, acum câţiva ani, într-una dintre revistele literare ale Bucureştilor – revistă cu ştaif şi oarecare reputaţie, am citit un interviu luat unui număr impresionant de personalităţii culturale cu o singură întrebare: CUM POŢI ALEGE O CARTE BUNĂ?

Nici unul dintre cei întrebaţi nu mi-au adus o reţetă acceptabilă...

Atunci?

Există două metode valabile pentru textele profesionale (tratate, manuale, cursuri etc.): te duci la capitolul pe care-l cunoşti bine – din alte surse – şi verifici dacă este corect scris.

Dacă te întâlneşti cu un text incorect este mai bine să cauţi o altă sursă de informare.

În ce priveşte cartea de literatură, eseistică etc. se foloseşte „tehnologia măslinei": guşti. Şi dacă rândurile citite în picioare, în zgomotul librăriei ţi se par incitante atunci scoţi paraua şi pleci cu volumul acasă.

Hai să aplicăm această reţetă cărţii lui George URSA.

La pag. 42 sub titlul „politică, politicianism (oportunism) în România" se află, între altele, următoarele afirmaţii: „Politica, dacă este să glosăm pe marginea textelor lui Platon, Aristotel este o ARTĂ (techne) şi o ŞTIINŢĂ (episteme) constructivă, care ajută la conducerea naţiunilor, la conservarea şi creşterea lor. Ea este întrebuinţată de elitele acestor naţiuni pentru a realiza armonia dintre categoriile sociale, pentru a ajuta întregul - STATUL – cu componentele sale profane şi religioase, naţiunea, organismul viu, să înfăptuiască AICI, pe pământ, la altă scară, ierarhia divină. În felul acesta, lumea pământească, este, devine morală, naţiunea creşte, se întinde şi se înmulţeşte, arta şi ştiinţa se dezvoltă, familia , climatul social nu se destramă ci se ÎNTRAMĂ".

S-u petrecut toate acestea în cei 15 ani care au trecut de la „zavera" din Decembrie 1989? Arta şi ştiinţa politică practicată de şa zişii „oameni politici" ai perioadei post-comuniste au împlinit sarcinile mai sus schiţate în fragmentul citat de noi? Au contribuit la armonia categoriilor sociale atunci când oameni pregătiţi pentru activitate profesională de nivel înalt preferă să se angajeze drept „căpşunari" în Spania? Se întramă climatul social şi se înmulţeşte naţiunea atunci când 75% dintre femeile însărcinate îşi leapădă copii?

Nu credeţi că „gustând" rândurile mai sus citate simţiţi nevoia de a citi întregul eseu pentru a afla şi cauzele profunde ale acestei tragedii româneşti dar şi un posibil tratament.

Sau dacă veţi deschide cartea la pag. 35 şi veţi întâlni următoarele rânduri: „Oameni de stat pe aceste meleaguri au fost patru în cel mai fericit caz. Doi au fost asasinaţi – (Mihai Viteazul şi Corneliu Zelea Codreanu), al treilea – Eminescu – nu a avut niciodată o funcţie de decizie în statul „român". Singurul care a condus a fost cel de al patrulea – Ionel Brătianu. Nu ştiu cât a condus. Dar ceva a făcut. Om politic, după mine, este acel individ care UNEŞTE CUGETELE nu le DEZBINĂ, clădeşte stâlpii (partide zdravene, instituţii, grupări de românism) nu-i dărâmă", sunt convins că veţi citi întregul capitol intitulat „meditaţii pe marginea conceptului de românism politic".

Şi veţi vedea cât este el de actual; că „selecţia haotică care a dominat viaţa politică în ultimii 15 ani – a avut drept rezultat imbecilizarea supuşilor"; că, aşa cum reiese din avatarurile campaniilor electorale din acest an „un individ care nu şi-a interiorizat drama naţională, cultura ca formă de a fi, COCOŢAT UNDE NU TREBUIE, va fi lestul care va opri dezvoltarea arborelui naţional".

Nu este adevărat ceea ce afirmă George URSA?

Atunci cum vă explicaţi că România se află în coada Europei la aproape tot – cu excepţia tuberculozei – unde se află în frunte, a mortalităţii infantile şi materne unde se află fruntaşă şi chiar în ce priveşte primirea în organismele Europei Unite la care nu a ajuns încă dar unde va ajunge cândva – nu pentru că am fi cineva ci pentru că suntem ... undeva!

Şi nu veţi fi îndemnaţi să citiţi integral „divagaţia nonconformistă" intitulată: „Meditaţii pe marginea conceptului de „românism" politic"?

Nu este în intenţia mea să semnalez toate paginile ce se cer nu doar citite ci asupra cărora merită să întârziem şi să meditäm pentru că ele, toate, privesc soarta României. Iar noi, spre deosebire de „naţionalităţile conlocuitoare" nu avem decât o singură ţară, noi nu avem unde fugi, şi chiar atunci când ne tocmim slugi pentru îndestularea altora, trăim cu speranţa că ne vom întoarce.

Iar pentru a ieşi din impasul în acre ne aflăm, George URSA, propune un tratament simplu: Deci, eu cred – precum un altul cu 50-60 de ani în urmă – că, DA, putem construi. Şi pentru aceasta ne trebuie un om şi o cale. Calea este, şi de data aceasta, jertfa!"

În ce priveşte „păcatele noastre, păcatul de a fi scris, alcătuit, conceput această carte – (deşi înşiruirea acestor acţiuni este inversă celei propuse de autor) - , Domnul să ne ierte. Şi pe noi, ca scriitori, şi pe cititori" – eu sunt convins că o atare carte nu poate fi păcătoasă ci făptuită cu voia Domnului şi cu ajutorul îngerilor săi.

P. S. 1. – Las cititorului bucuria descoperirii firului care uneşte cele trei capitole majore ale cărţii. El există. Şi dacă vă veţi strădui veţi înţelege întregul.

2. – Iar fragmentele de istorie pe care le veţi întâlni în lucrarea lui George URSA vor demonstra cătă dreptate avea Fuller când afirma că „istoria transformă un om tânăr într-un bătrân fără riduri şi părul albit, adică îi dă experienţa vârstei fără nici una din infirmităţile şi inconvenientele îmbătrânirii".

(urmare din pag. 7)

*** (CRIMELE...)** criminală imediat după înfiinţarea lui ca partid, dar acţiunile criminale le începuse cu mult înainte şi anume odată cu grevele de la Nicolina, Iaşi, dar şi atunci când se instalaseră la conducerea Ungariei de unde au fost dislocaţi de trupele române comandate de un general care-l avea ca şef de Stat Major pe lt. col. Ion Antonescu şi pe care rudele şi

(continuare în pag. 11)

Pe cine ar fi propus Partidului „PENTRU PATRIE" CANDIDAT la Preşedinţia României:

IOAN GAVRILĂ (OGORANU)

Cel care a condus timp de 7 ani grupul de rezistenţă armată din Munţii Făgăraşului – versantul nordic, luptând cu arma în mână împotriva batalioanelor Securităţii din 1948 până în 1955, pentru LIBERTATEA şi DEMNITATEA ROMÂNIEI.

Îl prezentăm pe scurt:

* Născut în anul 1923, într-o familie ţărănească cu 6 copii, în satul Iaşi – Făgăraş;

* Urmează Liceul „Radu Negru" din Făgăraş, unde face parte din Frăţia de Cruce „Negoiul";

* Face armata la vânători de munte şi Şcoala Militară la Abrud şi Câmpulung – Muscel. Participă pe front până la alungarea armatei maghiare din Munţii Apuseni;

* Din 1945 este student în Centrul Universitar Cluj, la facultatea de Agronomie, şi, în paralel, urmează şi „Academia de Înalte Studii Economice", Braşov;

* Acţionează în organizaţiile anticomuniste studenţeşti din Cluj;

* Participă la greva studenţească din 1946 în calitate de vicepreşedinte al studenţilor de la Agronomie;

* Participă la pregătirea Rezistenţei Armate Anticomuniste promovată de partidele istorice, de Mişcarea Legionară şi de ofiţeri ai armatei române. Începând din 1948, împreună cu alţi studenţi, ofiţeri şi elevi, organizează „Grupul Carpatin de Rezistenţă Naţională Armată" din Munţii Făgăraşului. Este rănit în luptă, în 1954. Pentru activitatea anticomunistă este inclus, în lipsă, în „Procesul Marii Trădări" din 1948, proces înscenat de comuniştii la comanda KGB-ului. Este de asemenea condamnat în contumacie la 15 ani în procesul celor 200 de studenţi din Centrul Studenţesc Cluj. Tot în contumacie este condamnat la „moarte prin împuşcare" de Tribunalul Militar al Oraşului Stalin, în iunie 1951;

* După anihilarea Grupului Carpatin, deşi căutat cu înverşunare, nu este prins de Securitate încă 21 de ani;

* Arestat la Cluj în 1976, este anchetat 6 luni la Securitatea din Bucureşti, fiind salvat datorită intervenţiei preşedintelui SUA, Richard Nixon;

* Pus în libertate, este încadrat ca muncitor, apoi tehnician la IAS Miercurea Sibiului;

* În decembrie 1989 participă la Revoluţie în Bucureşti, dar nu a pretins niciodată certificat de „revoluţionar";

* După 1989 acţionează pentru o lume nouă, mai bună şi mai dreaptă, în diferite organizaţii, din ţară şi străinătate, ca: Alianţa Civică, Memorialul „Sighet", Fundaţia „Renaşterea Armată Anticomunistă" şi de asemenea în cadrul „Amnesty International", alături de personalităţi ca preşedinţii Reagan şi Bush senior;

*** Este membru fondator al Partidului „PENTRU PATRIE", din 1993;**

* Autor a 5 volume de memorii şi câteva cărţi literare;

* Este căsătorit, are 2 copii şi 6 nepoţi, cu studii superioare, munceşte la ţară. Avere personală nu are. Lucrează, împreună cu soţia, mica gospodărie ţărănească moştenită de aceasta în satul Galtiu, comuna Sântimbru, judeţul Alba. Copiii au apartamente la bloc.

IOAN GAVRILĂ (OGORANU)
ESTE UN ROMÂN VITEAZ ŞI DEMN.
ESTE UN BUN CREŞTIN, UN OM DREPT ŞI FERM.
SUSŢINEŢI CANDIDATURA LUI LA PREŞEDINŢIA ŢĂRII NOASTRE.

(urmare din pag. 9)

*** (IGNORANŢA)**

Dar, precum afirma una dintre membrele „găştii antiromâneşti internaţionalistă", Corneliu Codreanu ar fi fost antidemocrat!

Pentru a înlătura un alt efect nociv al ignoranţei nu vom face apel la Aristotel care susţine că „democraţia este cea mai proastă formă de guvernare" ci ne vom adresa unei profesoare la Colege de France – Jaqueline de Romilly: Spre deosebire de „democraţia ateniană" (de care se ocupă profesoara într-o lucrare despre care am amintit în această revistă cu alt prilej) – care era una directă, azi, în toată lumea, nu există decât democraţie „prin reprezentare" ceea ce înseamnă că nu vorbim noi ci în numele nostru îşi dau cu părerea – despre tot şi despre toate, oameni fără o pregătire adecvată, fără caracter, fără curaj, fără morală, cozmânci rămaşi din paleoliticul comunist, ilieşti contemporani cu dinizaurii ceauşişti, hrebenciuci plămădiţi în „fantastica Românie", dolăneşti şi teodoreşti, medelini şi tot soiul de oameni de pripas adunaţi pe liste cumpărate şi care nu sunt interesaţi decât de un singur lucru: să-şi recupereze investiţia cu cel mai mare adaos posibil. Somnul în Parlament este plătit!

Chiar în ce priveşte democraţia, directă, ateniană avem mărturia lui Pindar – printre alţii, care ne atrage atenţia că: „mulţimea, cu cât este mai numeroasă cu atât îi e inima mai oarbă!"

Pentru că aşa cum peste mii de ani sublinia Căpitanul „poate părea drept ca fiecare să-şi spună cuvântul în ce priveşte guvernarea ţării, dar acest lucru poate părea primejdios pentru că nu fiecare este competent" – ceea ce înseamnă că aceasta-i DILEMA în care se află orice democraţie.

Iar democraţia grecească – ca şi cea de azi, scoate repede la iveală IGNORANŢA care, în greceşte, înseamnă şi PROSTIE şi ABSENŢA capacităţii de a judeca dar şi ignoranţă propriu-zisă – ceea ce face, aşa cum susţinea Plutarh în „Viaţa lui Solon": „cei abili să vorbească iar ignoranţii să hotărască". Punct de vedere comun cu cel întâlnit într-o lucrare, pe nedrept atribuită lui Xenofon şi în care se afirmă că „în popor vom găsi în cel mai înalt grad prostie sau/şi ignoranţă, indisciplină şi răutate, fapte pe care l le atribuie SĂRĂCIEI care, mai mult decât orice altceva, îi împinge pe oameni la comportări ruşinoase. Iar prostia şi ignoranţa provin – pentru un anumit număr de oameni, din LIPSA RESURSELOR".

Concluzia: să stimulezi luciditatea concetăţenilor; să-i educi şi să mergi pe calea reformelor începând cu CEA A OMULUI.

Să nu uităm că democraţia nu este infailibilă, este doar un mijloc [şi nu un scop].

Lăsat de capul lui acest „mijloc" oricât de ambiţios, frumos, admirabil ar fi scopul pentru care-l folosim – o societate mai dreaptă, mai liberă, mai utilă pentru cât mai mulţi, îşi face de cap demonstrând, încă odată, că „scopul nu scuză mijloacele" ci acestea îl condiţionează, îl denaturează şi-l falsifică"!

(urmare din pag. 10)

*** (CRIMELE...)** urmaşii lui Bela Kuhn – acesta nefiind însă numele lui de domnişoară – nu l-au iertat până în zilele noastre.

Evident, pălmaşii sus-numitei cârdăşii nu şi-au putut împlini crimele împotriva României decât în momentul în care două mari puteri au făcut pactul cu diavolul: în 1939, Germania

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 2)

*** (Cuibul... , II. Recompensele...)**

- Cuibului, când s-a făcut remarcat printr-o activitate constantă şi foarte profitabilă pentru Legiune.

Oricare ar fi beneficiarul recompensei, fapta se răsfrânge în mod benefic asupra altor elemente din cuib: le conferă o aureolă de prestigiu, aduce o coeziune mai strânsă între membrii şi le stimulează energiile creatoare şi îi îmbărbătează. Fiecare vrea să intervină cu „aportul său de recompensă" pe care nu poate s-o câştige fără să-şi înzecească acţiunile şi sacrificiile.

Care este forma de recompensă.

Ea nu este totdeauna aceeaşi pentru toate cuiburile şi pentru toţi legionarii, ceea ce este de înţeles. Există o diferenţă de constituire între cuiburi (unităţi de grupă) şi legionari (personalităţi individuale). De unde rezultă două forme distincte de recompense:

a). Pentru legionari.

- Felicitări directe sau în scris, decernate de un şef ierarhic, mergând de la şeful de cuib până la şeful suprem;
- Citare prin ordinul de zi al Departamentului, al Regiunii sau al Legiunii;
- Atribuirea unor grade. Gradul este un barometru de credinţă şi de integrare a combatantului în universul legionar. Ele nu sunt acordate decât cu mare circumspecţie şi după o analiză aprofundată a caracterului omului şi ale probelor la care a fost supus.

Gradul modifică linia de conduită a legionarului, cât şi destinul acestuia. Cu cât are un grad mai mare, cu atât ataşamentele sale faţă de Legiune devin indisolubile şi obligaţiile sale mai importante.

Aceste grade sunt următoarele:

- Instructor legionar adjunct;
- Instructor legionar;
- Comandant adjunct;
- Comandant legionar;
- Comandant al „Bunei Vestiri";
- Atribuirea unei decoraţii. Corneliu Codreanu instituise două decoraţii pentru cazuri precise:

„Crucea Albă" pentru eroism în luptă;

„Crucea Verde" era rezervată tuturor celor care, legionari şi ne-legionari, susţineau Mişcarea într-o manieră excepţională prin abonamente, ajutoare materiale, servicii etc.

- Atribuirea de diplome. Celor care lucrau în câmpurile de muncă sau pe şantiere, se acorda:

O diplomă de „Câmp de muncă". Aceste diplome erau distribuite cu o mare solemnitate de către Şeful de Tabără (uneori de Corneliu Codreanu în persoană dacă tabăra fusese stabilită în regiunea Bucureşti sau fusese dirijată de el însuşi). Fiecare diplomă purta semnătura Căpitanului în calitate de şef al educaţiei legionare, şi de generalul Cantacuzino, în calitate de şef al partidului „Totul pentru Ţară".

O diplomă de „Şantier". Aceste diplome erau distribuite de către şefii locali: şef de sector, şef de Departament, Comandant legionar, care supra-vegheaseră personal muncile şantierului. Fiecare diplomă purta, de asemenea, cele două semnături a lui Corneliu Codreanu şi a generalului Cantacuzino.

b). Pentru cuiburi:

- Citaţii ale ordinului de zi al Departamentului, al Regiunii sau al Legiunii;
- Atribuţii de „stele" pentru drapelul cuibului;
- Clasarea lunară a cuiburilor, pentru activitatea tuturor zilelor.

Cine acordă recompensele.

Ca şi în cazul pedepselor, atribuirea recompenselor este strict reglementată. Autoritatea competentă este limitată prin extinderea sferei sale de influenţă.

Şeful de cuib poate acorda felicitări.

Şefii de Departament sau Regiune pot să meargă până la citaţii.

Toate celelalte recompense aparţin Şefului Suprem. Numai el poate lua decizia de a acorda un grad, o decoraţie sau o stea pentru drapelul cuibului.

În ceea ce priveşte „Clasamentul lunar al cuiburilor", este vorba de un act de rutină în sarcina „Secretariatului General" al Mişcării Legionare (Biroul de Organizare). Poziţia unui cuib în acest clasament constituie o recompensă şi o glorie. Primele 30 de cuiburi clasate sunt considerate „Cuiburi de elită".

La Centru, clasificarea cuiburilor este făcută de către Departamente şi în ansamblu pe ţară. În fiecare lună, un cuib din fiecare departament primeşte o notă de calificare. Bineînţeles, munca Centrului este uşurată prin raportul lunar de către fiecare Şef Departamental, care scoate în relief activitatea celor mai bune cuiburi din Departament.

Pe de altă parte, în mod independent de Centru, Şeful de Departament anunţă, la şedinţa lunară a Şefilor de Sectoare, numele cuibului care a reunit cele mai multe puncte pe Departament.

La rândul lor, şefii de Sectoare fac aceeaşi operaţie la şedinţa lunară a şefilor de Garnizoane cu privire la primul cuib din zona lor.

În sfârşit, există şi o clasificare anuală a Departamentelor şi Regiunilor, după aceleaşi norme de clasificare a cuiburilor cele mai bune.

Care este importanţa recompensei.

Împotriva a tot ceea ce se poate gândi, recompensa legionară nu conferă o poziţie privilegiată. Ea nu are în vedere satisfacerea intereselor locale sau personale, nici să atragă simpatii. Ea este destinată înainte de toate să onoreze meritul şi efortul săvârşit de aceia care sunt decişi să urmeze calea grea a Legiunii.

Nu este vorba de un premiu, ci de o selecţie a forţelor pentru acţiunile de viitor ale Mişcării Legionare. Acesta încearcă să creeze nişte oameni noi, călîţi în oţelul luptei şi al sacrificiului. Această alegere riguroasă impune întâietatea meritului personal, al calităţilor morale, a efortului dezinteresat, preludiu a ceea ce va fi starea normală a unui regim legionar. Trebuie ştiut că nu există recompense şi onoruri decât pentru cei ce merită.

Legionarul astfel onorat se vede împovărat cu o nouă şi grea sarcină. El trebuie să devină mai bun, trebuie să lucreze mai mult pentru Legiune, trebuie să se integreze din ce în ce mai mult în ritmul de acţiune pentru Mişcare. Responsabilităţile sale cresc şi conştiinţa pe care o are devine o regulă de conduită pentru viaţa sa. Cu cât recompensa este mai mare, cu atât acela care o primeşte se simte un element de elită, adică un om de merit dublat de un om de sacrificiu.

Astfel, recompensa nu vine pentru a elibera legionarul de obligaţiile sale nici să-i mărească drepturile (cum este cazul în alte organizaţii politice); este o nouă cucerire a conştiinţei, mai profundă, a datoriilor pe care le are faţă de Mişcarea Legionară şi faţă de naţiune.

(va urma)

TOAMNA SE VEŞTEJESC TRANDAFIRII

Iar noi, sperăm, că cei politici se vor usca!

„Eşcuri politice şi economice, (vezi cazul SIDEX; Reşiţa, Republica; Canalul ucrainenilor; mizeria majorităţii, starea agriculturii, învăţământului şi cercetării etc.) esuflarea ideologică, dezertarea militanţilor (cazul Stavarache de la Bacău) şi deruta electorală – oblojită cu sondajele de opinie făcute pe genunchi, acesta-i bilanţul socialismului din România dar şi din restul lumii.

Dovada: numărul redus de reprezentanţi ai Internaţionalei Socialiste în Parlamentul Europei; prăbuşirea în sondaje a lui Tony Blaire, dezastrul electoral al lui Schroeder etc.

În ce priveşte PSD-ul românesc, ultima făcătură a bulibaşei din Oltenita, înainte de a ieşi cu picioarele înainte din politică, nu-i decât un „remake" tardiv al unificării din anii 50 dintre PCR şi PSD (condus de Lothar Rădăceanu - care, între timp şi-a schimbat numele cu A. Atanasiu). La fel de nociv pentru prezentul şi viitorul ţării ca şi făcătura satanică plămădită de alogenii din fruntea minusculului şi imbecilului partid comunist, moşit de consilierii lui Stalin, care a realizat, ca peste tot în lume, „un ocean de crime, lacrimi, minciună şi incompetenţă" cum ar fi spus istoricul francez Pierre Chaunu.

Putrefacţia social-democraţiei a început acum 15 ani iar menţinerea în viaţă a structurii comuniste s-a făcut cu ajutorul aparatelor de reanimare al căror motor este mânuit şi controlat de nomenclatura de partid, clientela acesteia, beneficiară a distrugerii economice declanşată în 1989, de rămăşiţele aparatului represiv şi nu în ultimul rând de ignoranţa celor 4 milioane de membri PCR.

Politica economică a aşa zişilor neosocialişti îmbrăcaţi în nişte „tremţe" democratice croite la cooperativa „Secera şi Ciocanul" pentru a păcăli electorii de bună credinţă, unii, naivi, alţii doar nitel cam analfabeţi şi cărora li se vorbeşte de „capitalism de producţie" şi „socialism de distribuţie", ecuaţie inventată de Tape Erlanger – un socialist suedez – unde s-a atins cel mai înalt nivel de preluare (50, 3%) din produsul naţional brut pentru „socialismul de distribuţie".

Lucru la care visa şi comunistul de serviciu Ion Iliescu din România care se supărase foc pe cota unică de impozitare a venitului!

În România „socialismul de distribuţie" a căpătat coloratura balcano-bolşevică; se ia de la săraci şi se dă la cei bogaţi – culeşi şi aleşi pe sprânceană.

Dar nu se va da la toţi bogaţii ci doar celor care se „simt"; pentru că, nu-i aşa, „în ce priveşte liberalismul el trebuie realizat de cei care au fost de totdeauna cu noi, adică peceriştii cu idealurile neîntinate de mâzga crimelor făptuite timp de o jumătate de secol".

Din nefericire, pentru România şi pentru viitorul copiilor ţării, acţiunea distrugătoare a pcr- ului nu a fost stăvilită pentru că adversarii comunismului (sau, cine ştie, poate doar pseudo-adversari) au fost divizaţi, unii dintre ei au semnat pactul cu diavolul pentru a trece puntea, în timp ce în toate partidele au fost infiltrate „cârtiţe" care le-au ruinat din interior.

Este cel puţin ciudat că nici azi, după 15 ani de eşecuri aceste formaţiuni politice nu au învăţat nimic. Între altele şi pentru că nu l-au citit pe Corneliu Zelea Codreanu care le-ar fi spus următoarele:

- „că lipsa organizării, a unui plan de acţiune sunt nocive; că pericolul amestecului – în cadrul mişcării, a unor elemente compromiţătoare este real; că mişcarea nu moare niciodată din cauza duşmanilor din afară ci din cauza celor dinăuntru precum omul ce piere din cauza toxinelor interne; că unii, prin purtarea lor în societate pot compromite întreaga luptă măcinând încrederea de care se bucura organizaţia în timp ce alţii sunt plătiţi ca să bage intrigi, să spioneze şi să anihileze orice mişcare nobilă a mişcării".

Concluzia Căpitanului a rămas şi azi valabilă:

„Într-o organizaţie nu intră CINE VREA ci doar CINE TREBUIE şi rămâne acolo atâta vreme cât este un om CORECT, MUNCITOR, DISCIPLINAT, CREDINCIOS".

La fel ca în anii 30, cu atât mai mult azi, poporul român „nu are nevoie de un mare om politic – aşa cum greşit se crede, ci de un mare educator şi conducător, care să biruiască puterile răului: să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta EL AR TREBUI SĂ BIRUIE MAI ÎNTÂI RĂUL DIN EL şi DIN AI LUI".

Pentru că „ŢARA ACEASTA PIERE DIN LIPSĂ DE OAMENI şi nu din lipsa programelor".

Cine crede că se poate realiza – cu oamenii pe care-i are – şi mai ales cu cei propuşi pe listele parlamentarilor cu program în care ni se propun următoarele: „ieftinirea mâncării şi băuturilor, ştergerea imediată a datoriilor la întreţinere, gratuitatea medicamentelor, transportului şi rechizitelor pentru familiile cu venituri mici (sub 200 de euro – 8 milioane de lei pe lună) concomitent cu dublarea salariilor, pensiilor şi burselor studenţeşti la 31 decembrie 2004".

Dar toate astea nu se compară cu ceea ce va face un atare preşedinte în primele 48 de ore: „voi lichida mafia şi marii rechini" şi toate acestea doar cu cele „două mânuţe" ale domniei sale.

Şi pentru că va avea suficient timp la dispoziţie în aceleaşi „două zile şi două nopţi", „mânuţele" vor „sechestra averile obţinute prin fraudă", averi ce vor fi, imediat, distribuite nouă, celor sărmani.

Este evident că nici noi, beneficiarii acestei mari acţiuni, nu trebuie să stăm cu „mânuţele noastre în sân" ci ar trebui să trecem imediat la întocmirea tabelelor cu „sărmanii destinatari ai confiscărilor".

Îmi este ruşine că am prezentat atari baliverne alături de propunerile Căpitanului. Dar, din nefericire şi doar cu o singură excepţie, după câte sunt informat, aproape toate formaţiile politice şi toţi candidaţii la marile dregătorii ale ţării folosesc aceleaşi nade pentru a pescui voturile noastre.

Cei mai mulţi dintre ei ne-au adus coşul cu gogoşile electorale stabilind termenul de executare al promisiunilor în 2008.

Atunci veţi avea un salariu de atâţia euro; atunci vi se va da; atunci veţi mânca; atunci veţi locui în case; atunci copii voştri vor avea burse etc.

Şi locuri de muncă; şi aia, şi alea şi de toate.

nov. 2004.

(continuare în pag. 15)

BUNAVESTIRE

O FAPTĂ HULIGANICNICĂ

- „informare"... -

Prin această „informare" doresc să informez preşedintele „Fundaţiei Române pentru Cultură şi Educaţie BUNA VESTIRE" (precizez că fac parte din conducerea acestei instituţii cu personalitate juridică recunoscută) şi Consiliul Politic al Partidului PENTRU PATRIE (al cărui membru sunt în calitate de consilier) de următoarele.

1). Cu ceva timp în urmă, ieşind de la Biserica Sf. Ilie Gorgani, sunt abordat de Nicolae Neagoe-Mateescu care îmi solicită să-i ofer cartea „Mişcarea Legionară şi Macedonenii" de Constantin Papanace. Acesta era însoţit de numitul Ilie Florian. I-am spus dl. Neagoe-Mateescu că să treacă pe la sediu că am acest titlu la sediu. În timpul acestui schimb de propoziţiei din spatele acestuia – privindu-mă insistent – mi se înfăţişează numitul Ilie Florain şi, privindu-mă insistent, la intimidare gândea dumnealui, spune: „Va mai amintiţi de mine?" (Numitul avea ochiul umflat de o lovitură) L-am privit şi l-am asigurat că-mi amintesc de dumnealui şi i-am pronunţat prenumele şi numele. Cum mă grăbeam am plecat fără a continua dialogul cu cei doi, ieşeam de la Sfânta Biserică.

2). Pe data de 24/10. 2004 am fost din nou la Sf. Biserică Ilie Gorgani. La terminarea Sf. Liturghii am ieşit pentru a mă întoarce la domiciliu. În uşa Sf. Biserici am fost întâmpinat de numitul Ilie Florian (tuns zero, dar fără umflătura şi roşeaţa de la ochi). Numitul individ nu era însoţit de nimeni în momentul când m-a abordat. A dat mână cu mine şi mi-a spus: „Vreau să vă zic două vorbe!" Fiind un om de bună-credinţă şi cuviinţă i-am spus că îl ascult şi i-am indicat să ieşim lângă pridvorul Sf. Biserici şi să-mi spună cele „două vorbe". I-am şi motivat de ce nu mă îndepărtez de pridvor, doresc să privesc titlurile prezentate pe o masă în pridvor de către dl Ion Tiberiu Cazacu. Nea-am proptit de zidul pridvorului şi l-am poftit să spună ce doreşte. Mi-a comunicat că „trebuie să-i predau Fundaţia". Am rămas puţin surprins de insolenţa unei persoane fizice cu o astfel de pretenţie şi l-am întrebat „cum adică să vi-o predau? În calitate de ce?" Ilie Florian: „Aşa cum v-am predat-o şi eu... cu proces verbal!" Încă binevoitor faţă de dumnealui i-am spus: „Nu mi-aţi predat-o mie. Eu eram doar un intermediar membru al acelei instituţii. Aţi predat-o dlui Raţiu. Dânsul era preşedinte..." Mai departe, Ilie Florian a precizat că să-mi amintesc că mi-a predat-o în locuinţa dlui Emanoil Paraschivaş (adică a predat actele fundaţiei dlui Raţiu prin intermediul meu pentru că era în situaţia de a dispărea ca persoană juridică). I-am spus, în continuare că dumnealui nu a mai activat în Fundaţie, nu şi-a achitat obligaţiile, că este o simplă persoană fizică, să meargă la Judecătorie şi să-şi revendice „proprietatea" şi că preşedintele Fundaţiei poate face „predări" şi preşedinte este dl. Doru Paul Mihail şi el mă poate îndruma să „predau" Fundaţia cuiva şi nici măcar el în mod absolut. Ci legal şi unei persoane cel puţin membru activ al Fundaţiei. Numitul Ilie Florian a spus că el se „simte îndatorat faţă de memoria lui bădia Ghinea" şi că el (el, personal?) avea 19 filiale şi a întrebat cu dispreţ „cine-i ăsta!" La asemenea întrebare am refuzat să mai continui discuţia. Dialogul a degenerat în ameninţări la adresa mea din partea numitului Ilie Florian şi eu mi-am permis să spun: „de unde mai apăruşi dumneata cu astfel de pretenţii?" L-am părăsit şi m-am întors în pridvor să privesc titlurile de cărţi prezentate de dl. Cazacu. Când priveam standul cu cărţi a trecut pe lângă mine numitul Ilie Florian şi, îndreptându-se spre domnii Apahidean şi Jijie, a pronunţat cu ură şi privind feroce (zicea dumnealui) propoziţiile: „Dar tu de unde ai apărut? Din neant!" Eu nu l-am mai băgat în seamă. Am cercetat titlurile şi am plecat acasă. Menţionez că în urma acestui incident l-am informat pe dl. Constantin Iulian despre cele întâmplate la Biserică şi l-am întrebat dacă ştie ceva despre numitul ins şi dacă a vorbit ceva cu dânsul pentru că numitul a invocat numele dumnealui. Dl. Iulian mi-a spus că să nu bag în seamă ameninţările numitului Ilie Florian şi că pe tema fundaţiei n-a discutat cu numitul Ilie Florian şi chiar a adăugat următoarele: „Se vede că atâta au priceput cei pe care i-am primit pe lângă noi!" I-am spus dlui Constantin Iulian că la operativa din 25/10. 2004, aş dori să informez Consiliul Politic al PPP de cele întâmplate. Dl. Constantin Iulian a fost de acord şi urma să o fac. Cum, în data de 25/10. 2004, la sediu, erau alte probleme de rezolvat şi lumea obosise am renunţat la informare şi am căzut de acord cu dl. Constantin Iulian că n-are sens să ne formalizăm de atitudinile de obrăznicie ale cuiva (Chiar îl invitasem la sediul PPP pentru a-şi expune doleanţele în faţa dlui Iulian al cărui nume îl invocase fără a-l consulta şi care şi dumnealui este membru cotizant la Fundaţie) care ne abordează la ieşirea din Biserică ori pe stradă. Asemenea, vineri, 29/10. 2004, la sediul PPP, l-am informat şi pe consilier PPP Florin Dobrescu de cele petrecute în data de 24/10. 2004 la Biserica Sf. Ilie Gorgani cu numitul Ilie Florian. Dl. Dobrescu avea în cameră cu dânsul pe încă un domn al cărui nume nu-l ştiu şi mi-a spus că m-a anunţat din vreme de ameninţările pe care urma să mi le facă numitul Ilie Florian;

3). Duminică, 31/10. 2004 am venit iarăşi la Sf. Biserică Ilie Gorgani. La sfârşitul Sf. Liturghii am ieşit în pridvor, am privit la nişte titluri de cărţi, aflate pe o masă, şi apoi m-am îndreptat pe scări spre casă. Pe scări mă aştepta acelaşi numit Ilie Florian însoţit de dl. Neagoe-Mateescu Nicolae şi un tânăr. Când am trecut prin dreptul dumnealor, numitul Ilie Florian, privind iarăşi feroce (aşa probabil crede dumnealui că arată un „legionar"), mi-a spus: „Ei, ce facem? Când îmi predai Fundaţia?" I-am spus că n-am ce discuta pe această temă pe scările Bisericii şi mi-am văzut de drum, însoţit de un enoriaş al cărui nume este Marin Peia. Acest enoriaş, consilier al Parohiei, m-a rugat să nu-mi fac „sânge rău tocmai când ies din Sf. Biserică!" Din vârful scărilor numitul Ilie Florian a aruncat fraze acuzatoare la adresa noastră şi a strigat: „Aţi distrus fundaţia!"... Nu m-am putut abţine şi l-am întrebat cum „îşi permite să fie un nerușinat şi să mă ameninţe ca un pistolar din Vestul Sălbatec?!" Văzându-l că procedează aşa, enoriaşul acela s-a deplasat spre el şi i-a solicitat să-şi vadă de treabă. Coborând de pe scări am stat în loc de câteva ori şi am privit grupul numitului Ilie, Neagoe-Mateescu şi acel tinerel. La un moment dat, numitul Ilie Florian s-a desprins de cei doi şi a venit după mine. Nu departe de intrarea de la Teatrul Bulandra, întorcând capul, l-am văzut pe urmăritor venind după mine şi făcându-mi cu mâna (cum faci câinelui) să stau locului pentru a mă pune la punct. Pentru a-i arăta că nu mi-este teamă de golani am stat şi l-am aşteptat. S-a postat în faţa mea şi a început să mă insulte cu vorbe triviale şi să ceară fundaţia pentru că el „este membru fondator şi a fondat-o cu bădia Ghinea şi", noi, (!) „am distrus-o!" I-am atras atenţia că nu este nici un fel de membru fondator şi n-a fost niciodată aşa ceva şi actele o dovedesc clar şi am şi publicat actul constitutiv tocmai pentru a se înlătura orice dubiu şi că nu mă las intimidat de ameninţări de genul acesta. Fixându-mă, cu ochii, m-a ameninţat că „mă bagă în mormânt. Ascultă la mine, te bag în mormânt!" Trebuie să spun că eram crispat şi tremuram de indignare faţă de trogloditismul individului. L-am invitat să o facă. Apoi mi-a spus: „Ascultă, eu sunt legionar... Ştii ce spune punctul g (?) al legionarilor?" L-am rugat să mă informeze care este acel punct „g" (!) „Legionarii nu ştiu de glumă! Şi ascultă, la mine, o să te bag în mormânt! Şi,

31/10. 2004

(continuare în pag. 15)

George URSA

(urmare din pag. 13)

*** (TOAMNA...)**

Unul dintre ei însă vă aşteaptă cu împliniri şi mai mirifice, Ion Iliescu. El ne asigură că prin 2050-2080 veţi avea venitul egal cu 60-80% din cel al EU-lui azi!

Cu condiţia ca Vestul să rămână pe loc.

Iar voi să vă adăpaţi la izvorul vieţii fără de sfârşit şi fără de moarte.

Corneliu Zelea Codreanu nu promitea programe pentru că - susţinea ei – „trebuie să creăm oameni; pentru că aşa cum sunt astăzi oamenii crescuţi de politicianism vor compromite şi cele mai strălucite programe".

„Acest fel de om care trăieşte astăzi în politica românească l-am întâlnit în istorie: SUB DOMNIA LUI AU MURIT NAŢIUNI ŞI S-AU DĂRÂMAT STATE".

„Cea mai mare primejdie naţională a fost naşterea acestui tip de om, acestei târâturi morale: politicianul ce nu are nimic din noblețea rasei noastre, care ne dezonorează şi ne omoară".

Dacă acest tip de om ne-a avertizat Căpitanul, va continua să mai conducă această ţară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna şi România se va prăbuşi, cu toate strălucitele programe cu care „şmecheria degeneratului va şti să păcălească mulţimile nenorocite".

(urmare din pag. 11)

*** (CRIMELE...)** condusă de Adolf Hitler iar în 1941 Statele Unite conduse de Roosevelt (care se declara pe sine ca fiind „sionist" şi nu „democrat" american; n. red.).

Prima agresiune are loc în 1940, când, URSS, „implementează" planul secret semnat cu Germania; a doua oară soarta României este stabilită printr-o înţelegere între patru ochi, plus ochelarii de cal ai lui Churchill, şi prin care ţara noastră este folosită ca monedă de schimb pentru Grecia. Ochelarii amintiţi l-au împiedicat pe cel ce conducea Marea Britanie să vadă că schimbul nu funcţiona: Markos, sprijinit de soviete, va declanşa un război civil ale cărui consecinţe le va plăti şi România, pentru că filotimii conducători ai României vor primi refugiaţii greci care vor trăi ani buni pe spinarea unei ţări gârbovită de pierderea unui război, uciderea elitelor intelectuale, economice şi politice naţionale şi înlocuite de cea mai incompetentă conducere de la fanarioţi şi până azi.

Iar a treia la Yalta şi după Yalta când ascunşi sub coperţile unor tratate pe care numai un prost sau rău intenţionat le-ar fi putut crede valide.

Ni se spunea, între altele, că „marele frate" de la răsărit – auziţi, oameni buni, pe unde rătăceau fraţii noştri? – nu se va amesteca în treburile noastre interne iar conducătorii vor fi selecţionaţi prin alegeri libere!

Ce s-a întâmplat se ştie.

Şi, iată-ne, la prima guvernare criminală de după 1944, cea condusă de o lichea notorie – PETRU GROZA. Sub masca lui de ardelean bonom şi apropiat de cei mulţi şi umili el face parte din lista marilor demagogi ai ultimei jumătăţi de secol XX. Asemănător lui este actualul conducător al partidului neo-comunist – zis PSD – Ion Iliescu. Guvernarea Groza începe cu înfiinţarea primelor lagăre. În timp ce o parte din intelectualii ţării sunt trimişi în aceste lagăre începe una dintre cele mai aprige acţiuni de „epurare": sunt vânaţi, în primul rând, legionarii deşi, oficial, se vorbea numai de înlăturarea „fasciştilor".

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 14)

*** (O FAPTĂ...)** şti ce, eu te pot lua golăneşte! Cine p... mea te crezi tu? Că îţi trag un cap în gură de nu te vezi!" L-am invitat să-mi „tragă" acel „cap în gură"! Îl aştept! Numitul mă fixa cu privirea şi îmi spunea că o să „ne bage în puşcărie, că ne va distruge!" „Pe toţi ne va distruge!" De scârba unei asemenea discuţii – că, normal, răspunsul ar fi fost pălmuirea grobianului – l-am părăsit. Dialogul era şi inutil şi fără sens cu un asemenea troglodit! Insul Ilie Florian s-a deplasat, pe partea opusă teatrului, unde-l aşteptau cei doi: Neagoe-Mateescu Nicolae şi acel tinerel al cărui nume nu-l cunosc. Tot atunci a trecut pe lângă noi, pe partea opusă, enoriaşul care-i temperase zelul pe treptele Sf. Biserici. Acesta a văzut scena şi i-am făcut semn să observe că am fost urmărit de numitul Ilie Florian. Am plecat la staţia de metrou „Izvor". Ajuns acasă l-am sunat din nou (pentru a se şti) pe dl preşedinte al PPP (dl Constantin Iulian) şi i-am relatat cele petrecute spre ştiinţă şi i-am solicitat oarecum sfatul pentru a-l da pe mâna organelor în drept.

Am prezentat această „informare" colegilor de partid şi fundaţie în scris şi o difuzez unora din cei prezenţi, conducătorului PPP, secretarului general al PPP şi consilierului PPP Dobrescu Florin şi voi trimite aceasta şi „Fundaţiei GEORGE MANU" şi tuturor grupurilor noastre. De asemenea, preşedintelui fundaţiei dl Doru Mihail şi îmi voi lua libertatea de a o publica în periodicul BUNA VESTIRE. De asemenea, voi trimite aceasta şi ziarului „Buciumul" condus de prim redactor onorific Vasile Blănaru-Flamură şi prim redactor Florin Dobrescu. Nu putem tolera mârlănia şi comportamentul huliganic chiar dacă te numeşti Ilie Florian şi nu ai absolvit vreo facultate sau măcar facultatea bunelor moravuri. Aşa ceva nu este admisibil între noi şi vă solicit tuturor să stopăm astfel de manifestări şi anomalii ale naturii, să îndepărtăm din mijlocul nostru pentru totdeauna astfel de specimene şi să ne unim pentru a-i da pe mâna organelor în drept. Nu ne putem lăsa intimidaţi de huliganismul în plină desfăşurare. În caz contrar ne vom vedea traşi în plină anarhie.

Dăm aici adresa din 1993 a acestuia (la 08/11. 1993 când s-a înscris în Fundaţie la recomandarea lui Paceag Dumitru – decedat şi Dan Gheorghiu, **fără semnătura** de recomandare a acestora doi din urmă): Municipiul Bucureşti, str. Hâtişului nr. 8, bl. H7, sc. B, et. 4, ap. 30, sect. 2, BI, seria BZ nr. 037226, tlf. 6273222).

A se nota că insul Ilie Florian a ameninţat că mă „bagă în mormânt!" pentru că în conformitate cu „punctul g" (?) el nu ştie de „glumă" pentru că el este „legionar".

Ţin să precizez, din nou, că numitul Ilie Florian, cu adresa de mai sus, s-a înscris în Fundaţia Buna Vestire pe data de 08/11. 1993, nu este membru fondator şi, în acest sens, se poate consulta actul de constituire depus la Judecătorie şi la Notariat în mai 1992. Asemenea, numitul Ilie Florian nu şi-a achitat niciodată obligaţiile către Fundaţie BUNA VESTIRE, n-a mai venit pe la sediu, din 1997, niciodată, n-a luat legătura nici verbal şi nici în altfel cu preşedinţii în exerciţiu din 1997 şi până la această dată (31/10. 2004). În consecinţă, numitul Ilie Florian nu este membru al acestei fundaţii. Şi chiar dacă ar fi aceasta nu-i conferă nici un drept special şi cu atât mai puţin dreptul de a fi huligan. Căci cum poate fi numit unul care ameninţă cu „băgatul în mormânt" a unui om?

MAREA CRIMĂ: 29/30 Noiembrie 1938

Motto: *„O, neam al meu bătut de viscol şi cenuşe*
În lanţuri şi zăvoare ai gemut
Şi când ai vrut să-nfrunţi robia şi cătuşe
Trădarea a venit şi te-a vândut!"
(Cântec legionar)

Ziua de 30 Noiembrie 1938 se anunţa obişnuită pentru poporul român, cu soare de toamnă ca un bulgăre roşu şi o primă parte a zilei, caldă.

Treceam liniştit prin centrul oraşului meu natal, Bacău, spre Liceul Comercial, unde eram elev. Deodată tăcerea şi liniştea oraşului a fost spartă de puternicele glasuri ale vânzătorilor de ziare, care răspândeau sinistra veste: împuşcarea lui Corneliu Zelea Codreanu şi a altor 13 legionari, care ar fi încercat să fugă de sub escortă. Oamenii, nedumeriţi, îngroziţi se îmbulzesc să cumpere ediţia specială a ziarului local, „Bacăul", care anunţa odiosul asasinat.

Ce inimi veştejite, ce minţi bolnave, ce duhuri rele au pus la cale această mişelie, aruncând iarăşi în sânge zorii izbăvirii românilor? Un nou blestem, o nouă osândă se rostogoleşte peste sufletul neamului meu.

Nu voi relata modul josnic al asasinării celor 14 legionari şi nici conţinutul comunicatului dat de oficialităţi. Acestea sunt cunoscute de tot românul. Vreau să rememorez, pentru cei cinstiţi şi în special pentru tineri, o stare de spirit trăită de majoritatea românilor şi aruncată pentru multe veacuri poate în cea mai neagră noapte a tuturor timpurilor: uciderea lui Corneliu Zelea Codreanu.

Vestea s-a împrăştiat fulgerător, iar centrul cenuşiu a devenit mai apăsător, oamenii mai neliniştiţi şi mai trişti.

Femei şi bărbaţi, tineri şi bătrâni se opreau în faţa Catedralei „Sf. Nicolae", se descopereau şi făceau semnul crucii, rostind în gând cele creştineşti, fiecare după puterea minţii şi a sufletului. Emoţiile tuturor sunt greu de descris. Ostaşi cu baioneta la armă patrulau pe străzi şi păzeau Prefectura ca pe o cazemată. Vodă, ucigaşul, declarase stare de asediu. Nici un protest din partea nimănui.

Legionarii puteau fi vânaţi şi ucişi fără nici o responsabilitate. Mă consider un privilegiat că am văzut şi că pot mărturisi această dramă a neamului nostru – cea mai mare crimă politică - , o dramă care se consuma într-o tăcere prevestitoare de furtună... Noi morminte se vor deschide pentru legionari şi sângele lor va înroşi caldarâmurile pe tot cuprinsul ţării.

A venit apoi nesaţiul crud al hoardelor asiatice. Într-o îmbrăţişare cu diavolul vor urzi şi săvârşi noi şi monstruoase crime, cu complicitatea alogenilor şi laşitatea multor români, pentru a ne scoate din istorie, pentru a ne desfiinţa ca neam. Au trecut ani lungi şi grei.

Duşmanii, mulţi ca iarba, au pierit cum pier toate urâciunile pământului.

Dumnezeu, trimiţând la timpuri de urgie solii Lui, ne-a păstrat creştini şi ascultători de poruncile Lui, cuminecându-ne cu jertfele martirilor şi închizându-ne ca într-o cetate de nebiruit cu măreţia faptelor lor.

Căpitanul spunea: „Neamul românesc nu va trăi prin milioanele de laşi care şi-au pus gâtul în jugul străinului, ci prin Horea, Avram Iancu, Tudor Vladimirescu şi toţi eroii, pandurii lui care şi-au pus flintele în spate urcând potecile munţilor şi ducând cu ei scânteia şi onoarea libertăţii. Prin ei a şi grăit neamul românesc şi nu prin majorităţile laşe şi cuminţi.

Eroii învinge sau mor, indiferent. Neamul trăieşte din moartea lor şi se onorează din onoarea lor. Rămân în istorie nu cei care învinge sacrificând linia de viaţă a neamului, ci acei care învinge sau mor dar se menţin pe linia lui de viaţă".

(urmare din pag. 15)

*** (CRIMELE...)**

Sub oblăduirea lui Petru Groza începe distrugerea restului de economie a ţării; se face chiar o aşa zisă „reformă agrară" prilej pentru a fi cadorisiţi diverşi „tovarăşi de drum" (precum Sadoveanu) cu moşia exilatului Pamfil Şeicaru; se introduc cotele; se instalează forme sofisticate de jecmănire a ţării prin aşa numitele sovromuri; la conducerea Comisiei Pentru Aplicarea Armistiţiului se afla, între alţii, un oarecare Oeriu (pe numele adevărat Schefer) şi care lupta din răsputeri pentru o jecmănire cât mai completă a ţării – în aşa fel încât la Conferinţa de Pace de la Paris România plătise cu mult peste ceea ce se semnase în septembrie 1944 la Moscova. Dar, susţinea Oeriu, „trebuie să plătiţi pentru că aţi furat din Uniune" (noi, românii, adică! n. red.). În acelaşi timp, el fura streptomicina venită în ţară ca ajutor şi o folosea sub denumirea unui aşa zis „ser oeriu" pentru un fals tratament al bolnavilor de tuberculoză participând, în acelaşi timp, la asasinarea profesorului Vintilă Ciocâlteu!

(va urma)

BUNA VESTIRE

Editor: Fundația Română pentru Cultură și Educație „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundației:

Doru MIHAIL – președinte;

Vasile ROȘU – vicepreședinte;

George URSA – secretar general.

Redacția:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor șef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Ionică ILIUȚĂ.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Corespondenţă: RevistaBunaVestire@yahoo.comm.
Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 – 5602